

άλφαβητάριον

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ 1972

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἄλφαβητάριον

Α' Μέρες σελ. 13.

Β' Μέρες 1 135 (και 130)

Σελ. σημειώσεων (επιμετρήσιμ) σελ. 485.

Α.ο. 18239

Ι. Κ. ΓΙΑΝΝΕΛΗ

Άλφαβη

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Γ. ΣΑΚΚΑ

τάρτιον

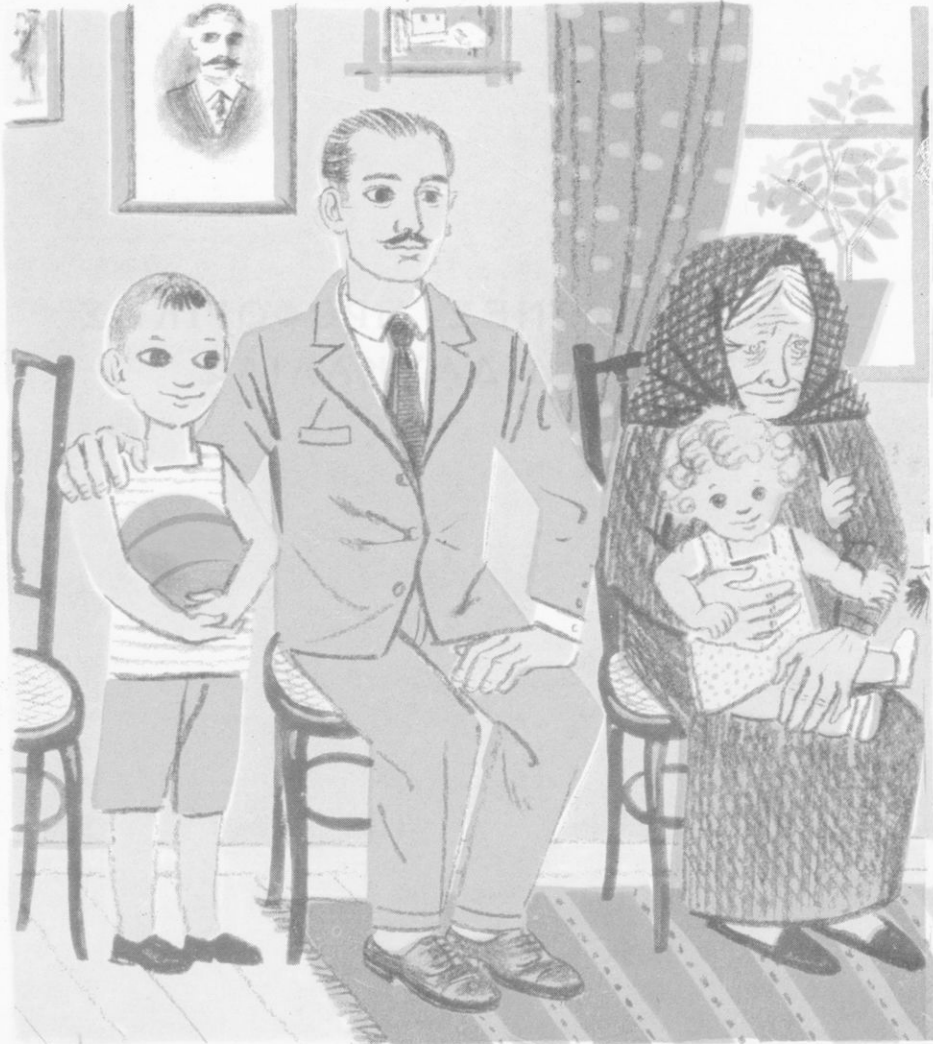
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ 1972

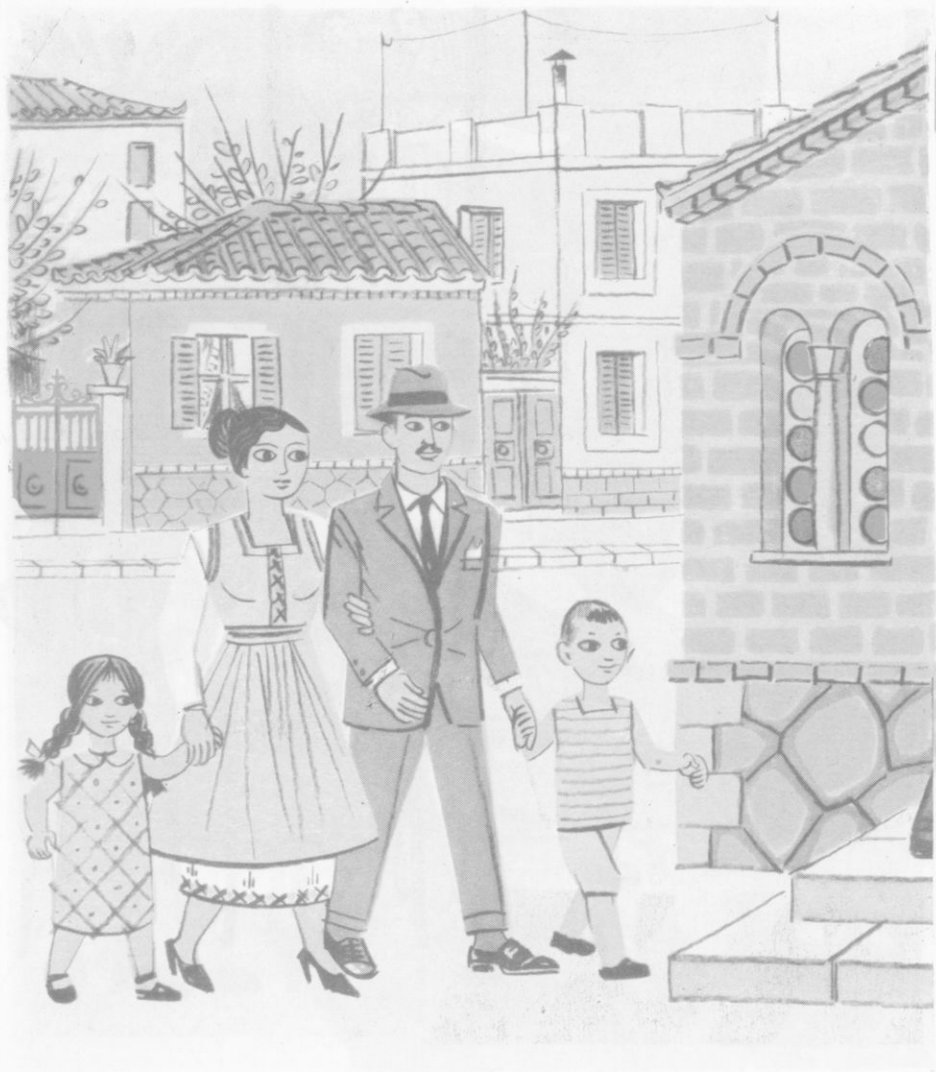
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ (ΙΤΥΣΣΕ)

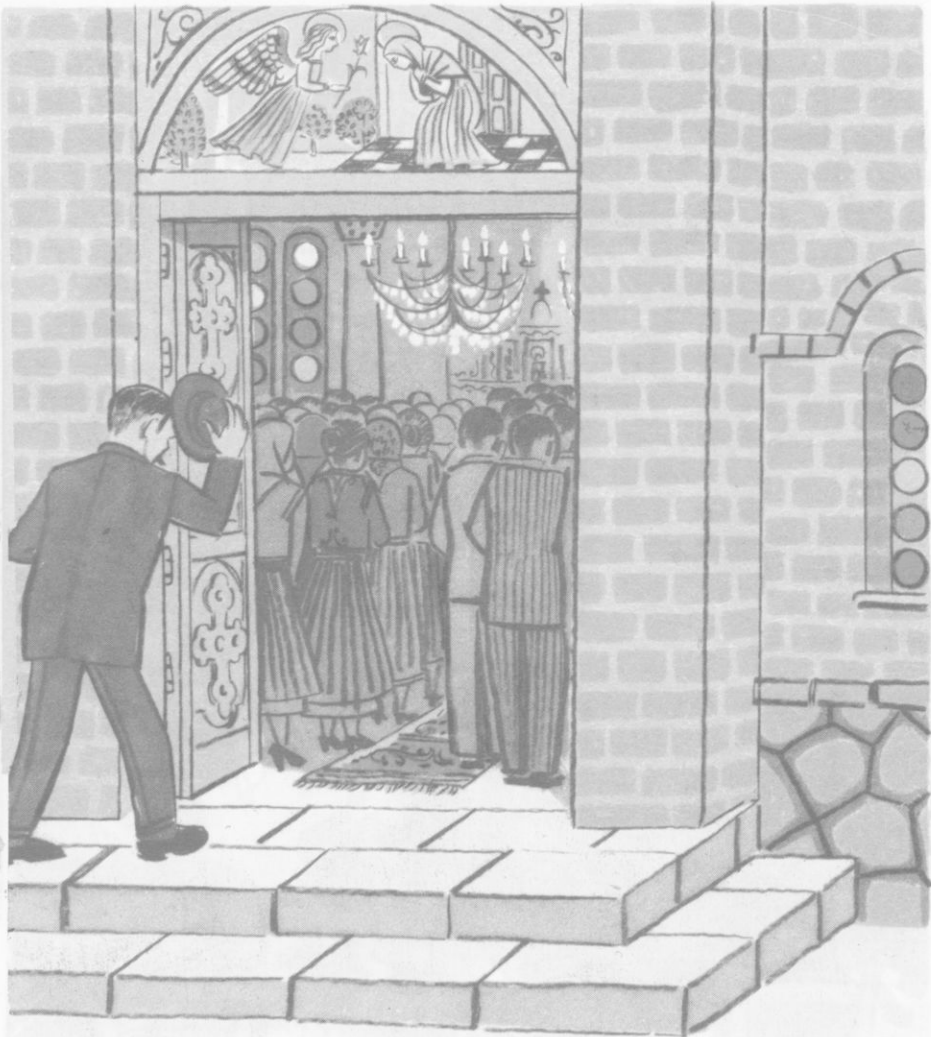
ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ 1975

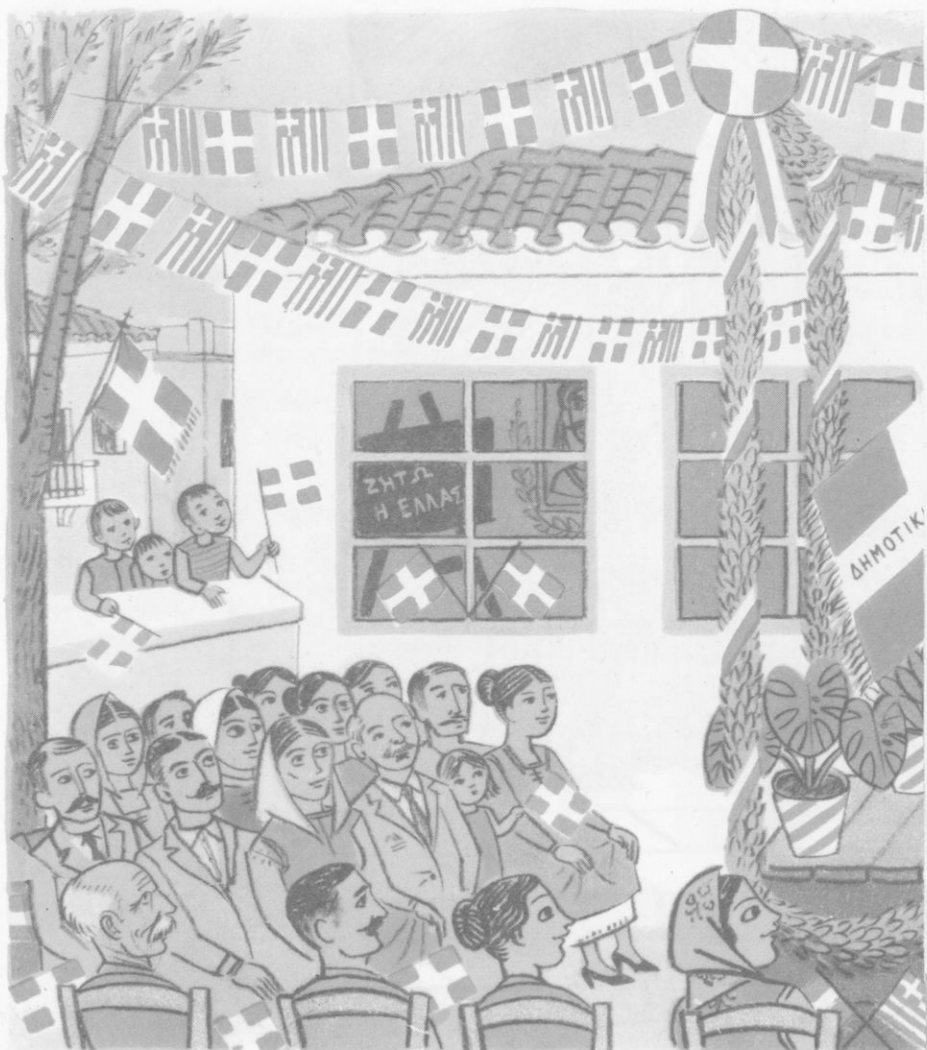
ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

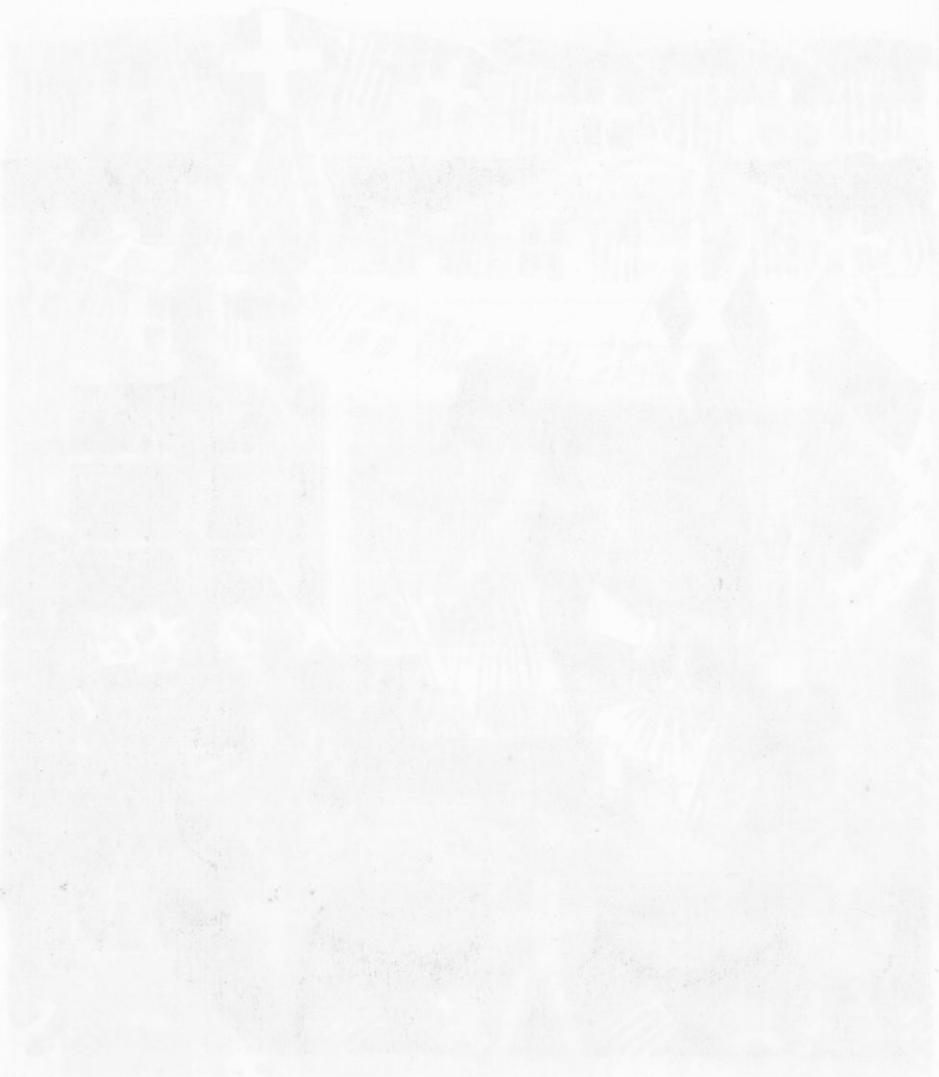

Μερος δεύτερον βλ. σ. 130.135

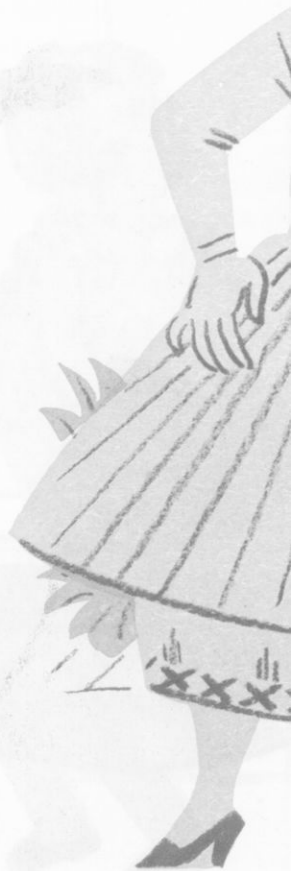
Μέρος Ποίηση

Ι Ι

Ι Ι

Ο ο

Ο ο

ν

ν ά

N

Νά, νά.

λ

—λά λά λά.
λά λά, όλα.

Λ

-Λά λά, όλα.
Λά λά, Λόλα.

ε

ἔλα

- Λόλα, ἔλα Λόλα.
Νά ἕνα νινί.

–"Ελα, νινί

Ε

–"Ελα, νινί, ἔλα.

"Ελα, νινί, νάνι.

Ι ι ι... Ο ο ο...

η

Έλλη

-Νά ή Έλλη.

Νινί, νά ή Έλλη.

”Αννα

A

—”Αννα, ἔλα.
”Ελα,” Αννα.
”Ελα, “Ελλη.

μ

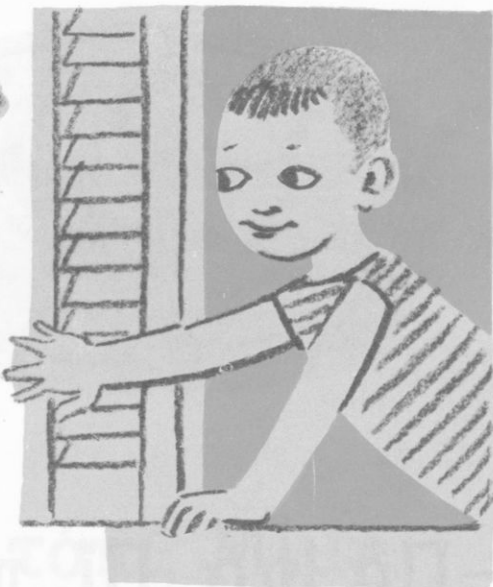
μῆλα

-“Ελλη, νά ἕνα μῆλο.
Λόλα, νά ἕνα ἄλλο.
”Αννα, νά μῆλα.

Μίμη

Μ

–Μῆλα, Μίμη.

”Ελα, Μίμη, ἔλα.

”Ελα, μῆλα μέλι.

Π π

Παπί

— Πά, πά. Πί, πί.

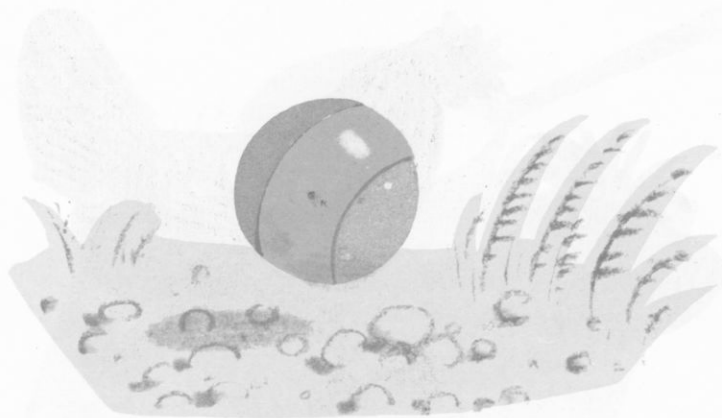
Παπί, Μίμη.

Παπί, Άννα.

Νά ένα παπί.

τόπι

Τ τ

–Τόπι, τόπι, Μίμη.

Τόπι, τόπι, “Ελλη.

–Πέτα, “Αννα, τὸ τόπι.

”Αννα, πέτα τὸ τόπι.

Κ κ

Κόττα

Κά κά κά ή κόττα.
-Νά, ή κόττα, Μίμη.
Νά, ή καλή κόττα.
"Έκαμε ένα κοκό.
Τò έκαμε, νά το.

γάλα

- Νά τὸ γάλα, Μίμη.
”Αννα, ”Ελλη, ἐλᾶτε.
Καλὸ γάλα, ἐλᾶτε.
–Πᾶμε, λένε ὅλα.

γιαγιά

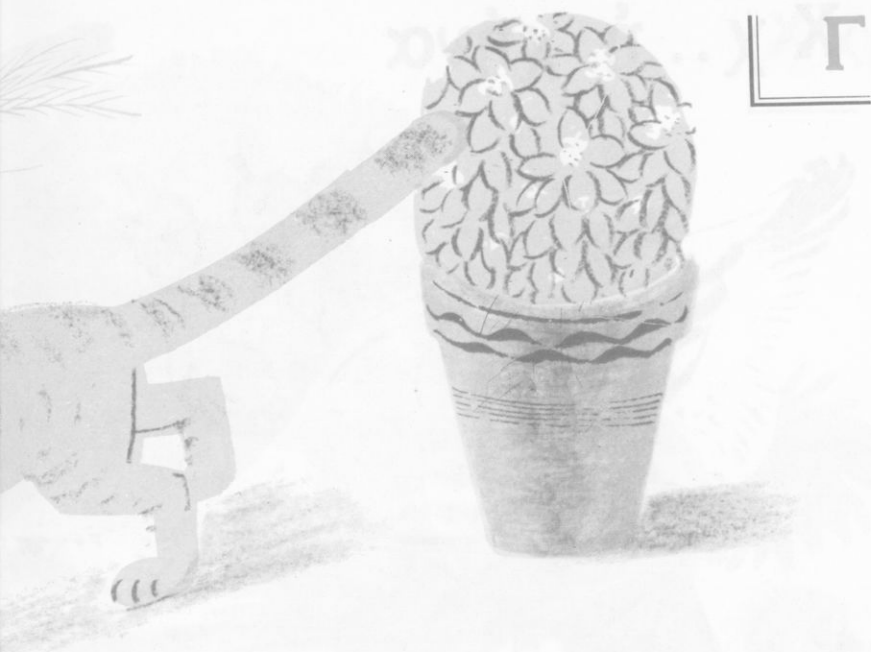
Νιάο νιάο ή γάτα.
Νιάο έκαμε ή γάτα.
-Λίγο γάλα, γιαγιά.
Κι έμένα γάλα.

Γάτα

—Νιάο νιάο, ή γάτα.

—Πί πί, τò παπί.

Γ

Τότε ή γιαγιὰ έλεγε: —
—Γάτα, μή τò παπί.
Γάτα, άγάπα τò παπί.

Χ χ... ή χήνα

—Χ χ... ή χήνα.

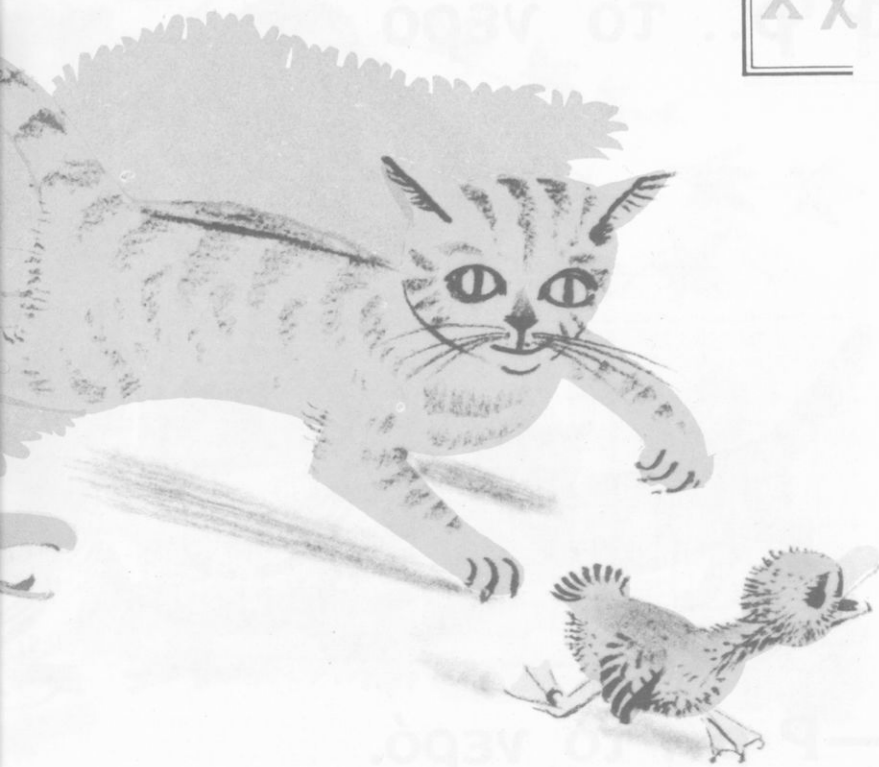
—Χ χ... τὰ χηνάκια.

—Πά πά... ή πάπια.

—Πί πί.. τὰ παπάκια.

ή πάπια = ή νήσσοι,

(τό σ̄ ἐν συζητῇ)

—Γάτα, μὴ τὰ χηνάκια,
ἔλεγε ἡ Ἄννα.

Ρ ρ.. τὸ νερό

—Ρ ρ.. τὸ νερό.

—Νιάο νιάο, ἡ Ριρή.

—Πί πί, τὸ παπί.

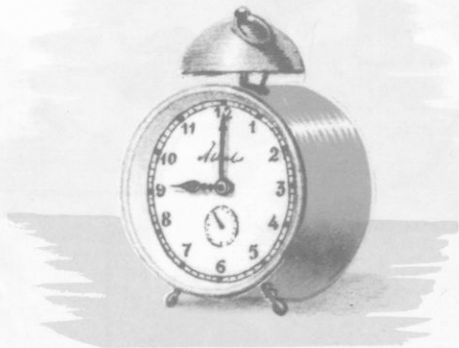
—Χ χ ἡ χήνα.

— Χήνα, πάπια, Ριρή,
έλατε, πίνετε νερό,
έλεγε ή "Αννα.

ω

ώρολόγι

- Τίκ τάκ, τίκ τάκ,
έκανε τὸ ώρολόγι.
- Μίμη, τὸ ώρολόγι.
Νά τὸ ώρολόγι.
- Ἐννέα ἡ ώρα,
έλεγε ἡ Ἄννα.

σ σ.. σιγά

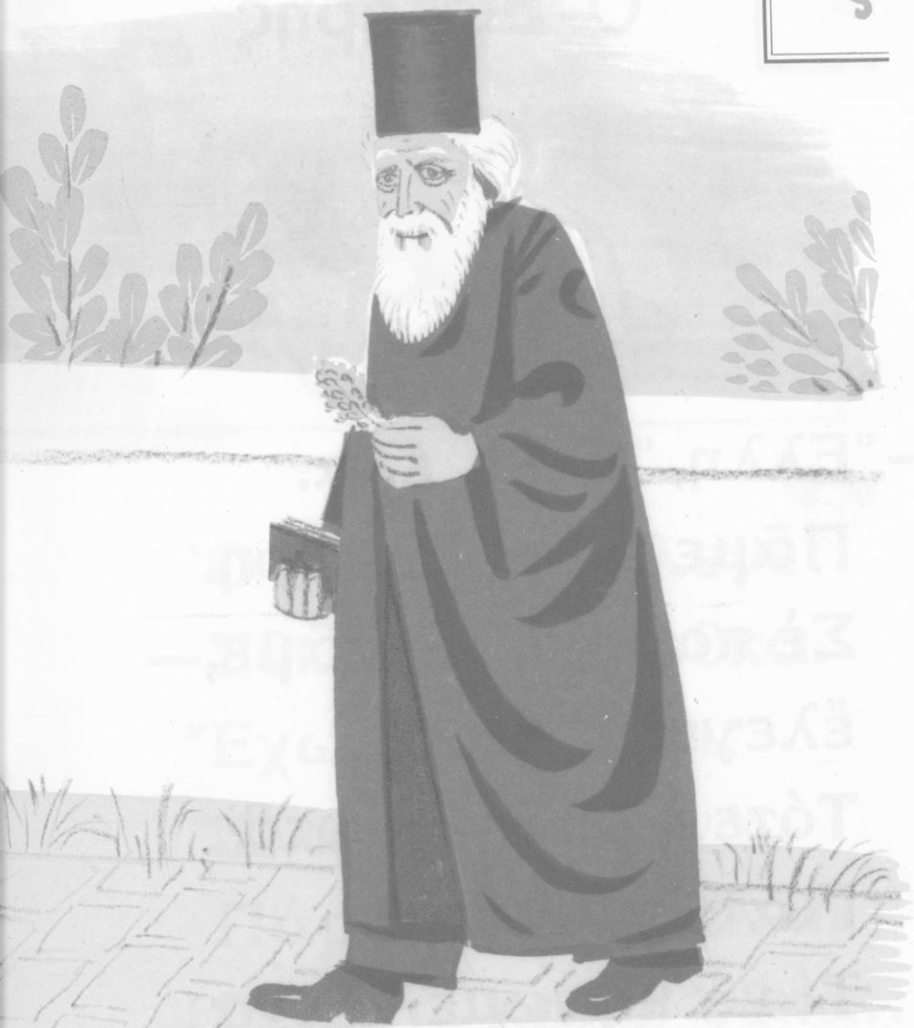
- Μίμη, "Αννα, σιωπή.
'Ελᾶτε σιγά-σιγά.
- Γιατί σιγά, μητέρα;
ἐρώτησε ἡ "Αννα.
- Νάνι μέσα τὸ μωρό,
ἔλεγε ἡ μητέρα.

Ὁ παπᾶς

—Νά τος, ὁ παπᾶς,
ὁ καλὸς παπᾶς μας,
ἔλεγε ἢ μητέρα.

—Νὰ σᾶς ἀγιάσω...
Καλὸ μῆνα,
ἔλεγε ὁ παπᾶς.

Στο Ό Σωτήρης

— “Ελλη, “Ελλη, ἔλα.
Πᾶμε ὡς τὸ Σωτήρη.
Σὲ παρακαλῶ, πᾶμε,
ἔλεγε ἡ “Αννα.
Τότε ἡ “Ελλη ἐρωτᾶ:
Γιατὶ νὰ πᾶμε;
Τί νὰ κάνωμε,” Ἀννα;

Σῦκα

‘Ο Σωτήρης ἔλεγε:
—Σῦκα, καλὰ σῦκα.
”Εχω σῦκα μέλι.
”Ελα, πάρε ”Αννα.
Πάρε κι’ ἐσὺ ”Ελλη.
Πάρετε καλὰ σῦκα..

δ

δέμα

— Ἴδέτε ἓνα δέμα.

Ἴδέτε δέμα μὲ δῶρα,
ἔλεγαν ὅλα μὲ γέλια.

Ὁ πατέρας ἔλεγε:

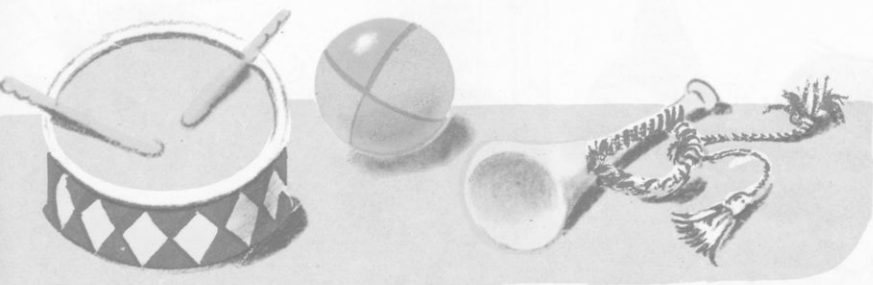
— Μίμη, πάρε τὸ δῶρο.

”Αννα, πάρε κι’ ἐσύ.

Πάρε κι’ ἐσὺ Ἕλλη.

Ὁ Ἡλίας

Η

— Ἡλία, Ἡλία ἔλα.

Ἔλα νὰ ἰδῆς δῶρα.

Τὰ ἔδωσε ὁ πατέρας.

Ἰδὲς τὸ τόπι. . .

Ἰδὲς τὴν χήνα. . .

Τί πολλὰ δῶρα, Ἡλία,

ἔλεγε ἡ Ἄννα.

Β β.. ό Βοριᾶς

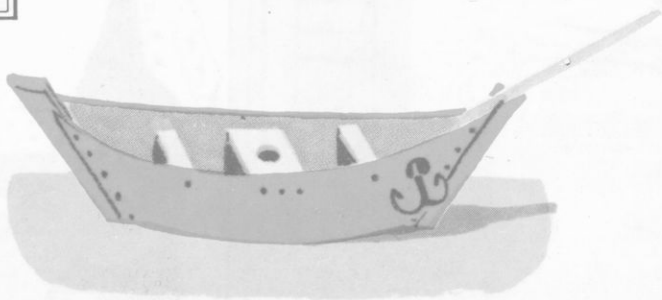
— Β β...ἔκανε ό Βοριᾶς
Β β...ἔκανε με βοήν

Ἡ μητέρα ἔλεγε:
— Βάλε σακκάκι, Μίμη.
Βάλετε ὅλα κάτι.
Τί δυνατὸς Βοριᾶς!
Πολὺ δυνατὸς βοριᾶς.

Ὁ Δῆμος

Ὁ Μίμης ἔλεγε:

—Δῆμο, Δῆμο, ἔλα.

Ἴδές ἓνα καράβι.

Ἐνα μεγάλο καράβι.

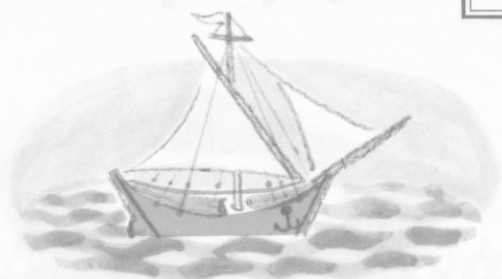
Κι' ὁ Δῆμος ἔλεγε:

—Βάλε, Μίμη, τιμόνι.

Βάλε, Μίμη, πανιά.

“Ωρα καλή

Ω

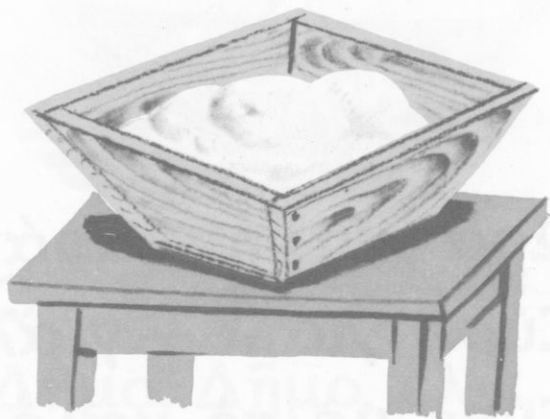

—“Ωρα καλή, καράβι.
Σύρε γιαλό—γιαλό.
Σύρε με τὸ καλό,
ἔλεγε ὁ Μίμης.

—“Ωρα καλή, καράβι.
Σύρε με τὸν Βοριᾶ.
Σύρε με τὸν Νοτιᾶ,
ἔλεγε κι’ ὁ Δῆμος.

ζ

ζυμάρι

Ἡ Ἑλλη ἔλεγε:

— ὦ, τί πολὺ ζυμάρι!

Γιαγιά, δῶσε ζυμάρι.

Δῶσε, γιὰ νὰ ζυμώσω.

Νὰ ζυμώσω κι' ἐγώ.

Ὁ Ζήσης

Z

Νά ὁ Ζήσης ὁ μανάβης.
Ἐγύριζε μέ τὸ ζῶο
κι ἔλεγε δυνατά:
—Ρόδια, καλὰ μῆλα,
λάχανα, πατάτες...

Ἡ Ἄννα ἔλεγε:
—Ζήση, δῶσε μας μῆλα.
Ζήση, δῶσε μας ρόδια.

ΘΘ

Θυμάρι

—Θυμάρι, θυμάρι, Ζωή.
Ίδές τί καλὸ θυμάρι.
Μύρισε, Ζωή, θυμάρι.
Θέλω νὰ τὸ μυρίσης,
ἔλεγε ἡ Ἄννα.

Ὁ Σταμάτης

στ

—Νά ὁ κύριος Σταμάτης.
Νά τος μὲ ἓνα καλάθι.
Τὸ βαστᾶ στὸ ἓνα χέρι.
Στὸ ἄλλο, βαστᾶ ζυγαριά.
Τί νὰ ἔχη στὸ καλάθι;
Θὰ ἔχη θαλασσινά.

Ψάρια, ψάρια

— Ψάρια, ἔδῶ τὰ ψάρια.
Θαλασσινὰ ψάρια.
Ἔχω ψάρια γιὰ ψητά,
ψάρια γιὰ τηγανητά.
Πάρετε καλὰ ψάρια,
ἔλεγε ὁ Σταμάτης,
ὁ Σταμάτης ὁ ψαρᾶς.

Ψ Ψ

φωτιά

- ‘Η”Αννα φυσᾶ τὴν φωτιά.
Τὴν φυσᾶ δυνατά: φ φ...
- ‘Η φωτιά ὅμως δὲν ἄναβε.
‘Η”Αννα ἔφερε δαδί.
Τὸ ἔβαλε στὴν φωτιά
κι ἐφύσησε πάλι: φ φ...
- ‘Η φωτιά ἄναψε ἄμέσως.

Ἡ κυρία Φανή

Νά ἡ κυρία Φανή.
Νά ἡ μητέρα τῆς Ἄννας.
Νά την μέ τὰ ψάρια.
Τὰ ἔκαθάρισε καλά
κι' ἔλεγε στήν Ἄννα:
—Φέρε, Ἄννα, τὸ τηγάνι.
Φέρε, Ἄννα, τὸ λάδι.
Θὰ τηγανίσωμε ψάρια.

Ξ

ξύλα

Ἡ κυρία Φανὴ ἐφώνησε:
—Φέρε, Ἄννα, ξύλα.

Βάλε τα στή φωτιά.

Ἡ Ἄννα ἔφερε ξύλα.

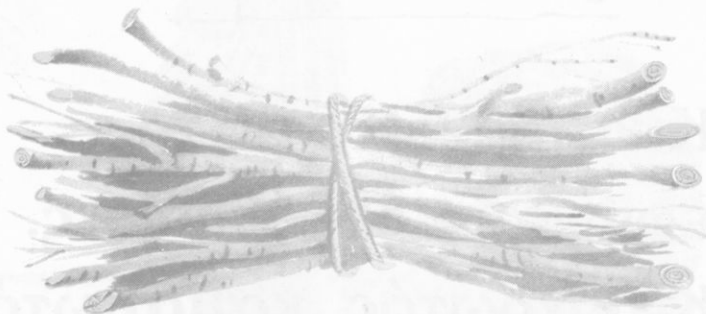
Τὰ ἔβαλε στήν φωτιά
κι ἐφύσησε δυνατά: φφ.

Ἡ φωτιά ἄναψε πολύ.

Ἐφεξε ὅλο τὸ δωμάτιο.

Ἡ κυρία Ξένη

Ξ

Ἡ κυρία Ξένη ἔλεγε:

—Ξύλα, ἔχω ξηρὰ ξύλα.

Ξύλα γιὰ τὴν φωτιά.

Ξύλα γιὰ τὸ καζάνι.

Ὁ πατέρας ἀγόρασε ξύλα,

ἀγόρασε πολλὰ ξύλα.

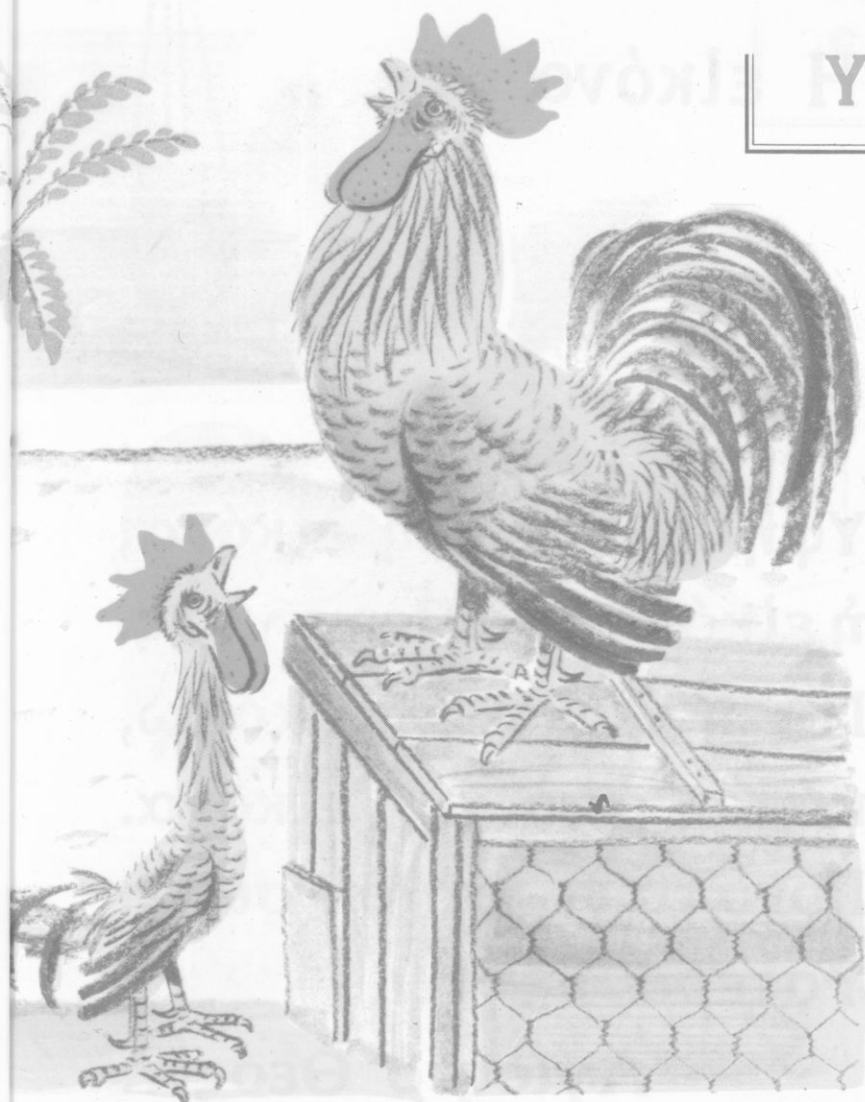
‘Υπερήφανος κόκκορας

ὁ ἀλέπτωρ

—Κικιρίκο! Κικιρίκο,
ἐφώναζε ὁ κόκκορας.
Καμαρωτός, καμαρωτός.
‘Υπερήφανος κόκκορας.

Τὸ κοκκοράκι ἐφώναζε:
—Κικιρίκι! Κικιρίκι!
Σὰν νὰ ἔλεγε:
« ‘Υπερήφανε κόκκορα!
’Ιδὲς κι ἐμένα....»

Υ

Ἡ εἰκόνα

Ἐψηλὰ ἦταν ἡ εἰκόνα,
ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας.
Νά ἡ Ἄννα ἀπὸ κάτω,
κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα.
Γονατίζει σιγὰ - σιγὰ.
Ἐστερα λέγει:
— Ἄγιος ὁ Θεός...

Αγάπη, ευφροσύνη, προσευχή
 από τον πατέρα
 σου, δάσκαλό σου

Ἡ οἰκογένεια

Ἴδέτε τὴν οἰκογένεια.
Ἔτοιμοι ὅλοι νὰ φᾶνε.
Νὰ ὁ πατέρας, ἡ Λόλα,

ὁ Μίμης, ἡ “Ἐλλη, ἡ” Ἀννα,
 ἡ γιαγιά κι ἡ μητέρα.
 Τί μεγάλη οἰκογένεια!

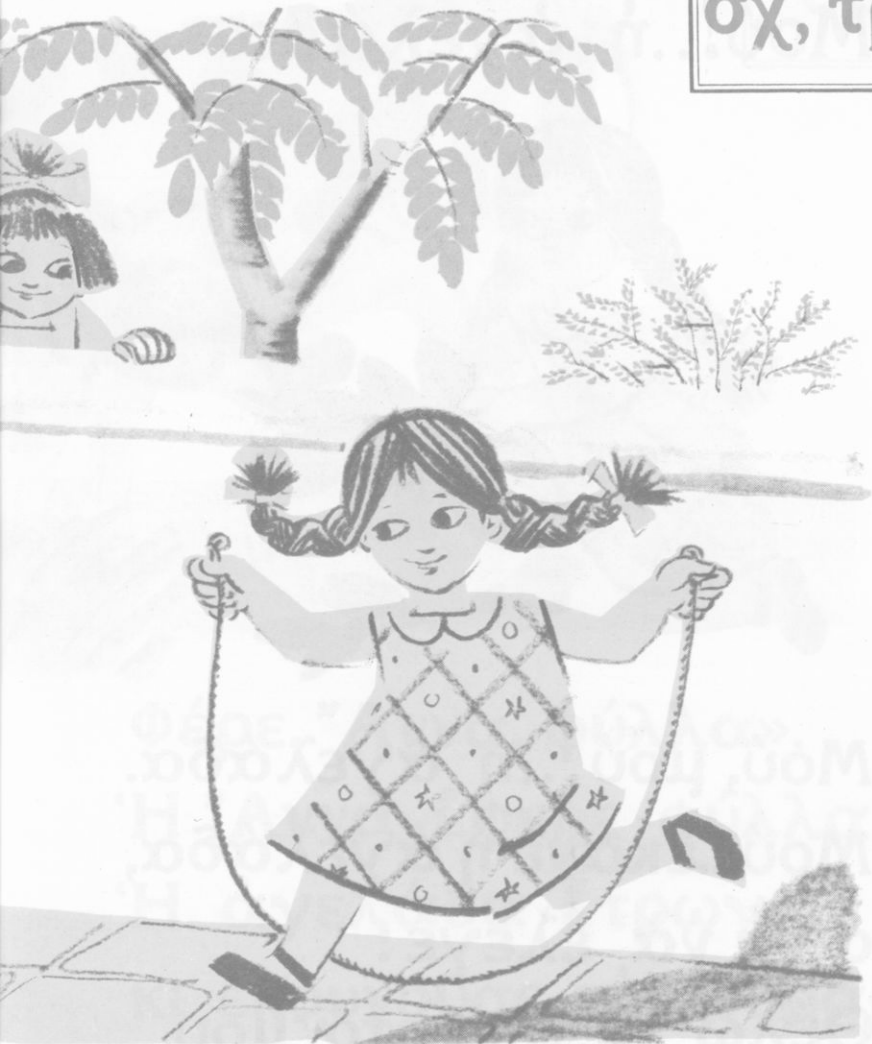
Ἀγάπη εἰσέσει ἡ φροσευχή
 ὑπὸ τοῦ φαγητοῦ
 εἶναι ἀσφαλισμένος.

Τὸ σχοινάκι

Ἡ Ἄννα πηδᾷ τὸ σχοινάκι.
Τρέχει μὲ χαρὰν
κι' ὅλο λέγει:
Τρέχω, τρέχω,
μὲ χαρὰν πηδῶ,
τὸ σχοινάκι τὸ ἀγαπῶ.

σχ, τρ

Μού!..ή άγγελάδα

Μού, μού...ή άγγελάδα.
Μού...έκαμε ή άγγελάδα,
σαν να έλεγε:
«Θέλω τὸ φαγητόν μου.

ΟΥ

Φέρε, "Αννα, φύλλα».

‘Η "Αννα ἔφερε φύλλα.

‘Η ἀγγελάδα ἔτρωγε

κι ἐκουνοῦσε τὴν οὐράν

Τὸ σπιτάκι

‘Ο Μίμης λέγει:
—”Αννα, φέρε πέτρες.
Φέρε ξύλα, φέρε λάσπη
Θὰ κτίσω ἓνα σπιτάκι.

σπ,

κτ, δρ

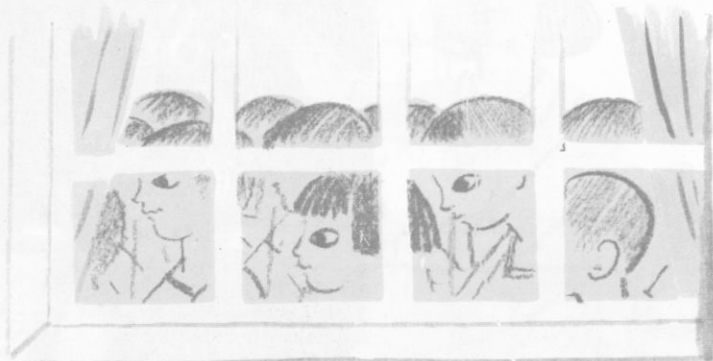
Τὰ δύο ἀδελφάκια ἴδρωσαν
Ἰδρωσαν στήν δουλειά
κι' ἔκτισαν τὸ σπιτάκι.

“Όταν τὸ ἔτελείωσαν,
ἔτραγουδοῦσαν :
«Σπίτι μου, σπιτάκι μου,
σπιτοκαλυβάκι μου...

Ἡ αἴθουσα

αι

Νά ἡ αἴθουσα.

Εἶναι πολὺ μεγάλη.

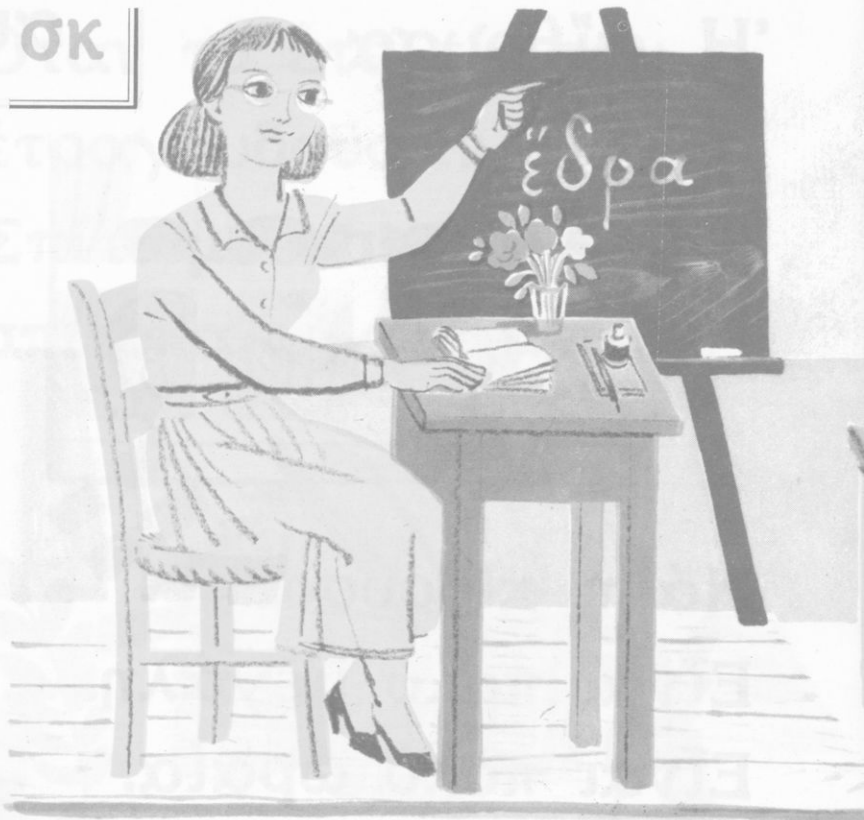
Εἶναι πολὺ ὠραία.

Ἔχει πολλὰ παράθυρα.

Ἔχει πολὺν ἥλιον,

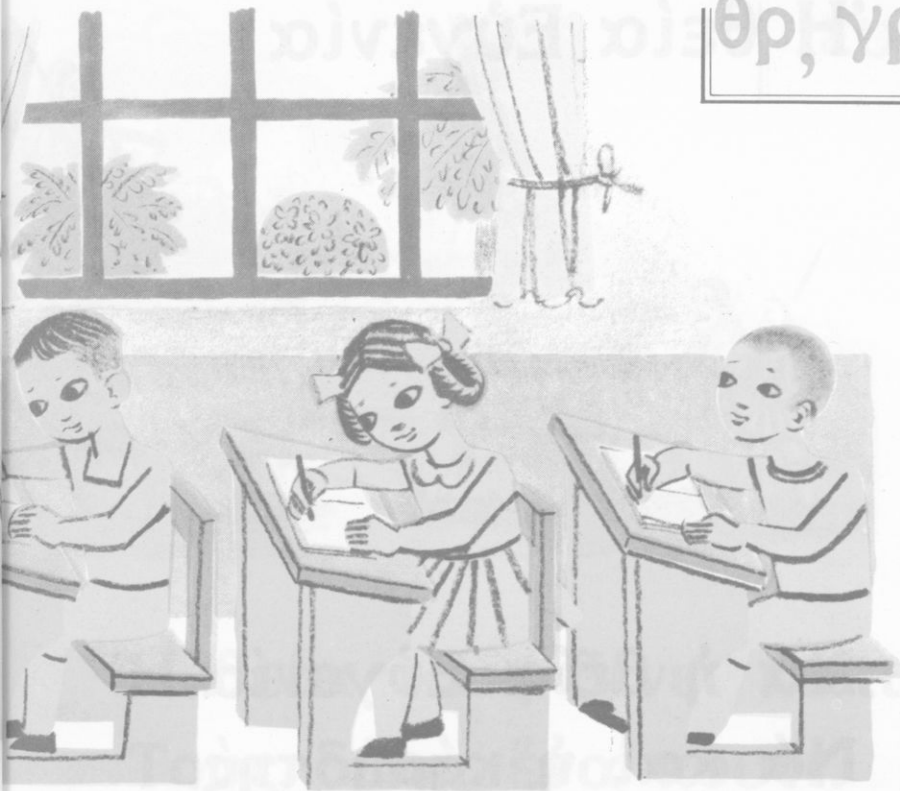
ἥλιον πολὺ καὶ φῶς.

σκ

Νά καὶ ἡ δασκάλα.
Εἶναι στὴν ἔδραν της.
Νά καὶ τὰ παιδιὰ.

θρ, γρ

Είναί στα θρανία των.
Γράφουν στα τετράδια.
Γράφουν τήν γραφήν των.

Ἡ θεία Εὐγενία

Νά ἡ θεία Εὐγενία.
Νά καὶ ἡ κόρη της.
Ὁ Μίμης τρέχει.
Τρέχει καὶ ἡ Ἄννα.
Χαιρετοῦν τὴν θείαν

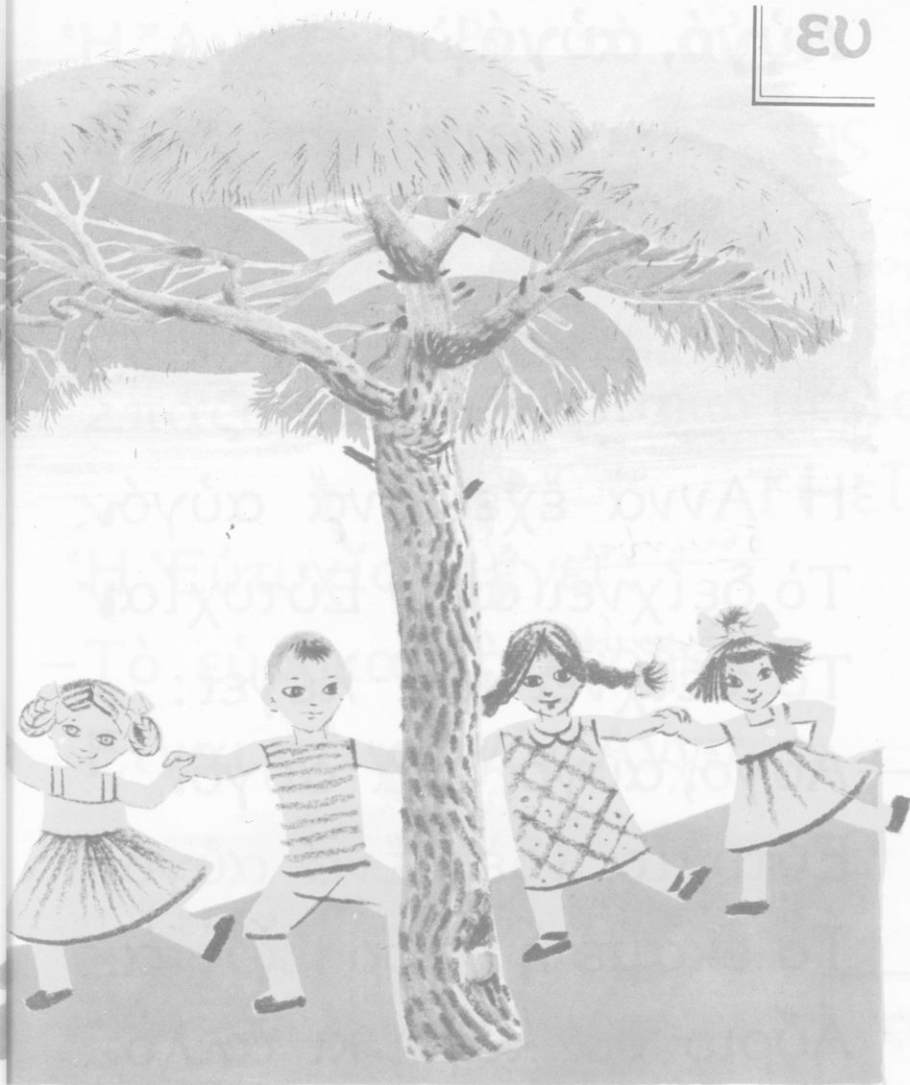

‘Η θεία τούς δίνει κάτι.
Τούς δίνει ένα κουτί.
Τò κουτί έχει εϋζωνάκια.
’Εχει πολλὰ εϋζωνάκια.
Εἶναι ὅλα μολυβένια.

Ἡ Εὐτυχία

Τὰ παιδιὰ χορεύουν.
Χορεύουν ^{εἰς} τὴν πεῦκον
Χορεύει καὶ ἡ Εὐτυχία.
Πρώτη σέρνει τὸν χορόν

Ὅλα μαζί τραγουδοῦν:
«Χαίρεται ἡ πεῦκος τὸ βουνόν
καὶ ἡ ρεματιὰ τὴν λεύκον
μὲ τὸν λευκόν της τὸν κορμόν
καὶ τὰ ^{θαμνῶν τῆς} ἀσημένια φύλλα»

Αὐγό, αὐγό!

Ἡ Ἄννα ἔχει ἓνα αὐγόν.

^{δεικνύει} Τὸ δείχνει ^{εἰς} στήν Εὐτυχίαν

^{δεικνύει} Τὸ δείχνει καὶ λέγει:

— Αὐγό, αὐγό, ἓνα αὐγόν

Εὐτυχία, ἰδέσθ' ἓνα αὐγόν

Τὸ ἔκαμε ἡ μαύρη ^{κόττα} ~~κόττα~~.

Αὐριοι θὰ κάμη κι' ἄλλο.

‘Η”Αννα κρύβει τὸ αὐγό.

Τὸ κρύβει ^{εἰς} ~~ἐν~~ τὰ χέρια της
καὶ λέγει στὴν Εὐτυχίαν:

– Σπάζω πάγο, εὐρίσκω ^{ἄσημον} ~~ἀσημί~~,
Σπάζω ^{ἄσημον} ~~ἀσημί~~, εὐρίσκω ^{χρυσόν} ~~μάλαμα~~.

Τί εἶναι;

‘Η ‘Εὐτυχία λέγει:

– Τὸ εὐρῆκα, τὸ εὐρῆκα.

Εἶναι τὸ αὐγό,”Αννα...

αυ

Τὸ αὐτοκίνητο

Ἔνα αὐτοκίνητο περνᾷ.
Τί ὦραϊο αὐτοκίνητο!
Ἡ Αὔρα τὸ κυνηγᾷ.
Τρέχει καὶ γαυγίζει.

αυ

Θέλει νὰ τὸ φθάσῃ.
Τὸ αὐτοκίνητον φεύγει.
Ἡ Αὔρα γαυγίζει ἀκόμη:
—Γαβ-γαυ, γαφ-γαυ!

Καληνύκτα

ΚΤ

Τίκ-τάκ, τίκ-τάκ,
κτυπᾶ τὸ ὥρολόγι.
Κτυπᾶ σὰν νὰ λέγη:
«Ὁρα ὀκτώ. Καληνύκτα».

Τὰ παιδιά γονατίζουν.
Γονατίζουν στήν εἰκόνα.
Λένε τήν προσευχήντων:
-γουν

«Σὲ παρακαλῶ, Θεέ μου,
νὰ φυλάγῃς τὴ γιαγιά,
τὸν πατέρα, τὴ μητέρα
κι ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ».

πν

Ξύπνησε παιδί

Ξύπνα, ξύπνησε, παιδί.
Κικιρίκου, οί πετεινοί.
Φύγε, νύκτα σκοτεινή,
τὸ πουλάκι κελαδεῖ.
Ξύπνα, ἐφάνηκε ἡ αὐγή.
Πάει πιά ἡ νύκτα αὐτή.
Ἦρθε ἡ χαρὰ στὴ νύχτῃ.

—Τσίου, τσίου!

ΤΣ

«Τσίου-τσίου. Τσίν-τσίν»,
κελαδοῦν τὰ πουλάκια.

Εἶναι σὰν νὰ λέγουν:

«Ξυπνήστε ἀρνάκια.

Ξυπνήστε κατσικάκια.

Τσίου-τσίου. Τσίν-τσίν».

Παίζουν τὸ λύκο

Ἡ Ἄννα ἐρωτᾷ:

- Παιδιά, παίζομεν τὸν λύκο;
- Παίζομεν, λένε ἐκεῖνα.
- Ἐγὼ λύκος, λέγει ὁ Μίμης
καὶ δένει τὰ μάτια του.
- Ἐγὼ ἄρνάκι, λέγει ἡ Ἄννα.
- Ἐγὼ κατσικάκι λέγει ἡ Ἑλλη.

Τὸ παιγνίδι ἀρχίζει.

Τὰ κορίτσια τραγουδοῦν:

—Μέσ' στὸ δάσος περπατῶ.

Τριγυρνῶ καὶ τραγουδῶ:

«Λύκε, λύκε εἶσαι ἐδῶ;»

Ἄποκρίνεται:

—Βάζω τὰ παπούτσια μου.

Τὸ μπαστούνι

Ὁ Μίμης ἔχει μπαστούνι.

Ἔχει μεγάλο μπαστούνι.

—Μπέ, κάνουν τὰ κορίτσια
καὶ τραγουδοῦν πάλι:

—Μέσ' στὸ δάσος περπατῶ.

Τριγυρνῶ καὶ τραγουδῶ:

«Λύκε, λύκε, εἶσαι ἐδῶ;»

μπ

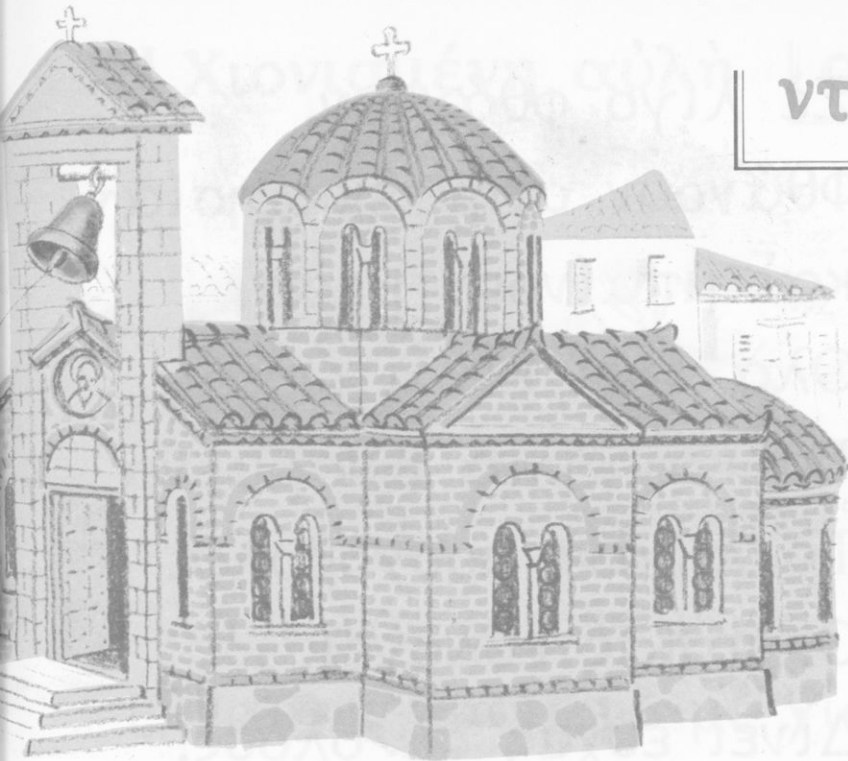

Ὁ Μίμης λύνει τὰ μάτια,
κάνει μιά τούμπαν
καὶ λέγει γρήγορα:
— Παίρνω τὸ μπαστούνι.
καὶ σᾶς κυνηγῶ...

Ντίν-ντάν, ή καμπάνα

«Ντίν-ντάν, ντίν ντάν»,
κτυπᾶ ή καμπάνα.
Σήμεραν είναι Κυριακή.

Τὰ παιδιὰ σηκώνονται
καὶ ἐτοιμάζονται.

Ντύνονται μὲ χαράν

Θὰ πᾶνε ^{εἰς} τὴν ἐκκλησίαν
ὑπαίχουν

Σὲ λίγο φθάνουν.
Φθάνουν στὴν ἐκκλησίαν
καὶ μπαίνουν μέσα.
Ὅλα ἐκεῖ εἶναι ὠραῖα.
Τὰ καντήλια ἀναμμένα.
Τὸ λιβάνι μοσχοβολᾷ.
Ὁ παπᾶς εὐλογεῖ.
Δίνει εὐχὰς ~~δὲς~~ ὅλους.

φθ

Ἡ Χιονισμένη αὐλή σμ

“Ὅλα εἶναι χιονισμένα.
Εἶναι σκεπασμένα μὲ χιόνι.
Εἶναι λευκά, κατάλευκα.
Τὰ παιδιὰ χαίρονται.
Ἐτοιμάζονται νὰ παίξουν.
Νὰ παίξουν μὲ τὸ χιόνι.

Ντύνονται ζεστά ρούχα.
Καταβαίνουν ^{εἰς} στήν αὐλήν
Κάνουν ^{σφαίρας} μπάλες με χιόνι.
Παίζουν καὶ τραγουδοῦν:

« Χιόνι ἔπεσε πολύ.
Κρύο κάνει ^{ΕΙΣ} τὴν αὐλήν
Κοκκινίζει ἡ μύτη μας,
τρέχομεν ^{ΕΙΣ} τὸ σπίτι μας ».

Στὸ τζάκι

Κοιτᾶτε τὸ τζάκι.

Λάμπει ἀπὸ τὴν φωτιά.

Κοιτᾶτε καὶ τὰ παιδιά.

Εἶναι κοντὰ στὸ τζάκι.

Νὰ καὶ ἡ γιαγιὰ μαζί.
Ζεσταίνεται καὶ λέγει:
—Κάνει κρύο, παγωνιά.
Θέλω τζάκι καὶ γωνιά.

Ἡ Ἄννα σηκώνεται. βλ
Φεύγει ἀπὸ τὸ τζάκι.
Πάει κοντὰ στὸ τζάμι.
Κοιτάζει ἔξω, στὴν αὐλήν
Τὴν βλέπει χιονισμένην
Ἡ Ἄννα τότε λέγει:

—Κάνει κρύο, παγωνιά.
Θέλω τζάκι καὶ γωνιά.

Ὁ Σγουρός

σγ

Νά τος ὁ Σγουρός,
πού ἔχει σγουρά μαλλιά.
Παίζει τὸν ταχυδρόμον
Ἔχει μεγάλην σάκκαν

Σάκκα γεμάτη γράμματα.
Τὰ ἔγραψαν τὰ παιδιά.
Ὁ Σγουρὸς τὰ μοιράζει.
Βγάζει ἕνα-ἕνα γράμμα.

Διαβάζει τὸ ὄνομα
καὶ τὸ δίνει στὸν Τζανῆ.
Ἐκεῖνος τὸ ἀνοίγει.
Διαβάζει καλὰ τὸ γράμμα
καὶ κάνει ὅ,τι γράφει

Ἡ Βασδέκη τραγουδᾷ:

«Μάννα, σγουρός βασιλικός,
πλατύφυλλος καὶ δροσερός.

Μάννα, ποιός τὸν ἐπότιζε
καὶ τὸν ἐδροσολόγιζε;

Ἔβγαλε φύλλα καὶ κλωνιά
κι ἐσκέπασαν τὴν γειτονιά»

Ἔσκέπασαν κι ἐμένα,
ποὺ μὲ ἔχει ἡ μάννα ἕνα...»

Αὐτὸ ἔγραφε τὸ γράμμα.
Αὐτὸ ἔκανε ἡ Βασδέκη.

Ἡ σβούρα

Ὁ Ἀσβεστᾶς διαβάζει:

Διαβάζει στὸ γράμμα:

«Ρίξε τὴν σβούρα σου!»

Βγάζει τότε τὴν σβούρα

καὶ τὴν πετᾶ μὲ ὄρμη

Σβίν... κάνει ἐκείνη

καὶ γυρίζει γρήγορα.

ηυ

Ὁ κόκκορας

(ῥαδέντωρ
πετεινός)

Ἡ Ἄννα διαβάζει.

Διαβάζει στὸ γράμμα της:

«Βασιλέας δὲν εἶμαι,
κορώνα φορῶ.

Ὁρολόγι δὲν ἔχω,
Τὶς ὥρες μετρῶ.

Τί εἶναι;»

Τὰ παιδιὰ ἀπαντοῦν:
—Κικιρίκου, ὁ κόκκορας.

‘Η”Αννα τότε λέγει:
—Τὸ ηὔρατε, τὸ ηὔρατε.
Ἡὐχαρίστησε τὸν Σγουρὸν
καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ.
Τὸ παιγνίδι ἔτελείωσε.

Τὸ φεγγάρι

Ἡ Ἄννα κοιτάζει.
Κοιτάζει τὸ φεγγάρι
καὶ λέγει:

«Φεγγαράκι φωτεινό,
φέγγει ἀπὸ τὸν οὐρανό.
Σὰν καντήλι κάθε βράδυ,
φέγγει μέσα στὸ σκοτάδι».

Ὁ γκιώνης

—Γκιών, γκιών!
φωνάζει ὁ γκιώνης.

Ὁ γκιώνης εἶναι πουλί.

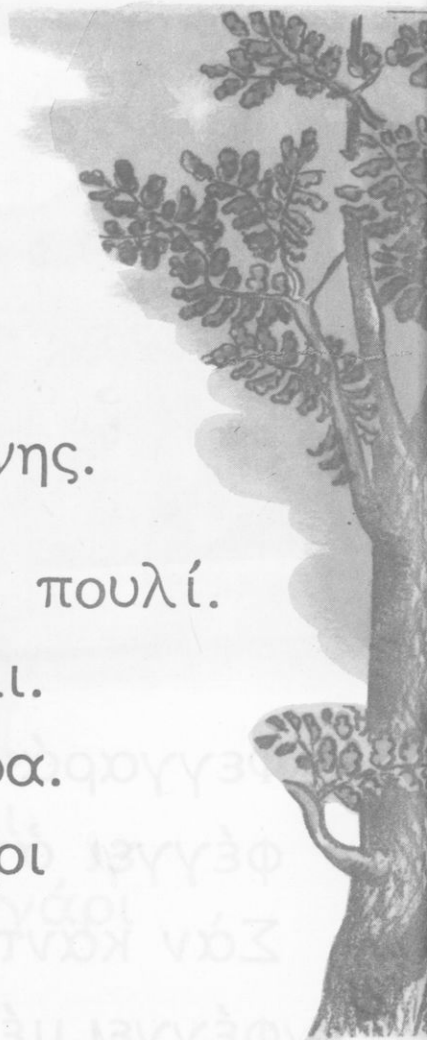
Εἶναι νυκτοπούλι.

Πετᾶ στὰ δένδρα.

Βλέπει τὸ φεγγάρι

καὶ φωνάζει:

—Γκιών, γκιών!

Στὴν ἔξοχή

Νά τὰ παιδιά,
νά τα στὴν ἔξοχή
Ἐπῆγαν ἐκδρομὴ σήμερα
καὶ ἔχουν μεγάλην χαράν

- ‘Ο Λάμπρος παίζει.
- ‘Ο Στρατήης τρέχει.
- ‘Ο Βαγγέλης τραγουδά.
- ‘Ο Γκίκας χοροπηδά.

Ἡ νεραντζούλα

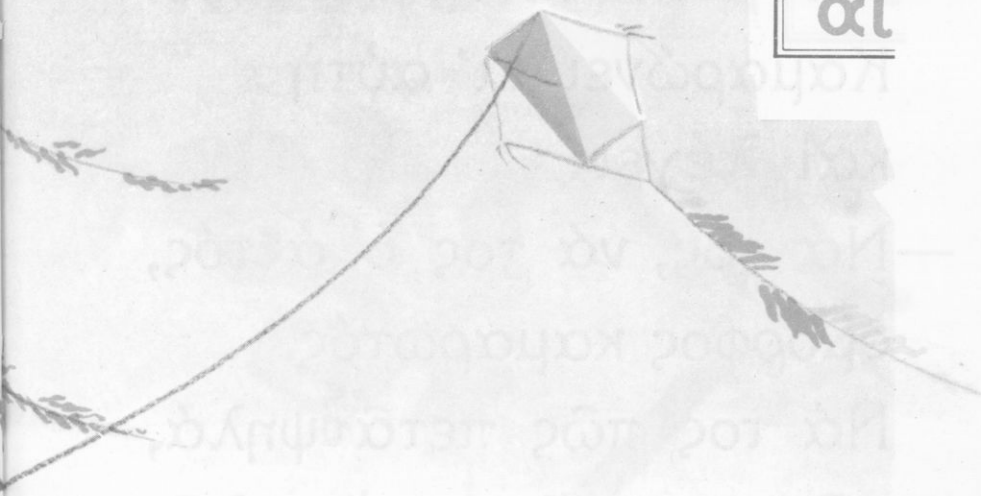
Νά καὶ τὸ περιβόλι.
Εἶναι τοῦ κύρ-Λάμπρου.
Ἡ Ἄννα μπαίνει μέσα.
Βλέπει τὶς λεμονιές.
Βλέπει τὶς νεραντζιές.

‘Η”Αννα τραγουδει:
 «Νεραντζούλα φουντωμένη,
 μὲ νεράντζια φορτωμένη».

‘Ο άετός

Ὁ ἀετὸς τοῦ Μίμη πετᾶ.
Πετᾶ ὑψηλὰ στὸν οὐρανόν
Φαίνεται σὰν πουλί.
Ὁ Μίμης τὸν καμαρώνει.
καὶ κρατεῖ τὸ σχοινὶ γερὰ.

Ἡ Ἀγλαΐα εἶναι πλάϊ του.
Καμαρώνει κι' αὐτὴ
καὶ λέγει:

— Νά τος, νά τος ὁ ἀετός,
ὄμορφος καμαρωτός.
Νά τος πῶς πετᾷ ὕψηλά,
μᾶς κοιτάζει καὶ γελᾷ.

Ἡ μυῖγα

υι

Μιά μυῖγα πετᾶ.

Εἶναι μιὰ μεγάλη μυῖγα.

Εἶναι μιὰ χρυσόμυιγα.

Ἡ Ἀγλαΐα βλέπει τὴν μυῖγα,
τὴν ἀκούει ποὺ βουΐζει
καὶ θέλει νὰ τὴν πιάσῃ.
Ἡ χρυσόμυγα ὅμως φεύγει.
Πετᾶ μακρῶς.

‘Ο έλεγχος

ΥΧ

‘Η”Αννα κοιτάζει.

Κοιτάζει τόν έλεγχον

Βλέπει τόν βαθμόντης

καί λέγει:

—’Επήρα «άριστα».

Θὰ χαρῆ ἢ γιαγιά.
Θὰ χαροῦν οἱ γονεῖς.
Θὰ χαροῦν ὅλοι,
ὅταν ἰδοῦν τὸν ἔλεγχον

“Αλφα—Βήτα

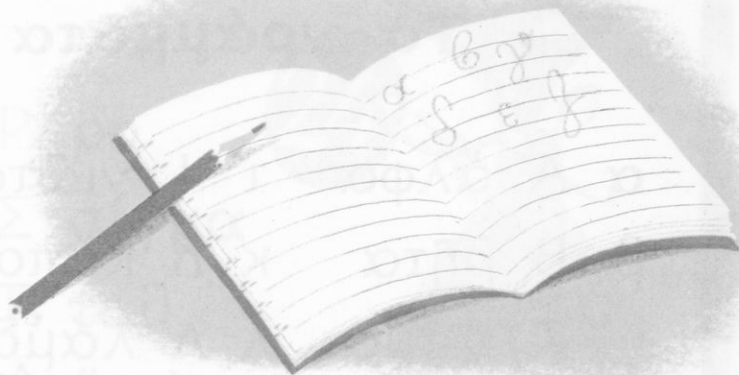
...μα, δέλτα.
...βιβλίο φέρτα
...καρτί,
...κάθε τί.
Γιὰ νὰ γράφω γραμματάκια,
τοῦ Θεοῦ τὰ πραγματάκια.

Μέρος
δεύτερον

ως σελ. 135.

130

”Αλφα—Βῆτα

”Αλφα, βῆτα, γάμα, δέλτα.

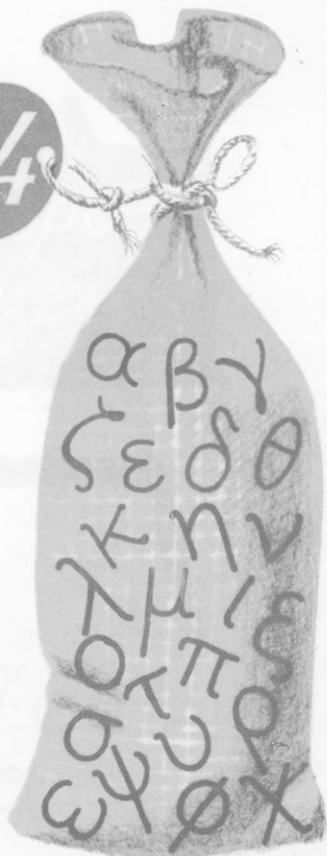
”Ολα τὰ βιβλία φέρτα
καὶ μολύβι καὶ χαρτί,
γιὰ νὰ γράφω κάθε τί.
Γιὰ νὰ γράφω γραμματάκια,
τοῦ Θεοῦ τὰ πραγματάκια.

Τὰ γράμματα

α	Α	ἄλφα	ι	Ι	γιῶτα
β	Β	βῆτα	κ	Κ	κάπα
γ	Γ	γάμα	λ	Λ	λάμδα
δ	Δ	δέλτα	μ	Μ	μὶ
ε	Ε	ἔψιλον	ν	Ν	νὶ
ζ	Ζ	ζῆτα	ξ	Ξ	ξὶ
η	Η	ἦτα	ο	Ο	ὀμικρον
θ	Θ	θῆτα	π	Π	πὶ

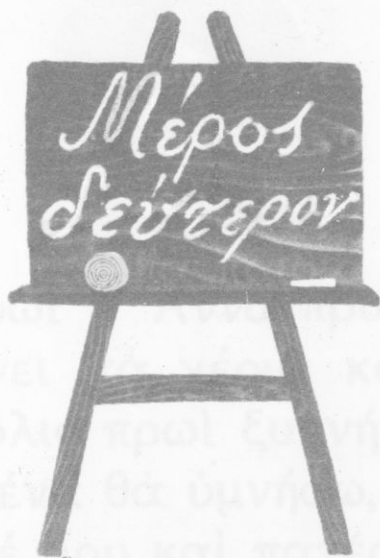
ρ Ρ ρὸ
σ Σ σίγμα
τ Τ ταῦ
υ Υ ὕψιλον
φ Φ φὶ
χ Χ χὶ
ψ Ψ ψὶ
ω Ω ὠμέγα

24

Πρώινή προσευχή

Βγ. Μέρος Α' σελ. 13.

και σελ. 130.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ
ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑΣ

Πρωινή προσευχή

Κάθε πρωί ἡ Ἄννα προσεύχεται.
Σταυρώνει τὰ χέρια καὶ λέγει:
«Μόλις πρωὶ ξυπνήσω,
Ἐσένα θὰ ὑμνήσω,
Θεέ μου καὶ πατέρα,
καὶ Σέ παρακαλῶ,
πάλιννά με φωτίσης
καὶ νὰ με βοηθήσης
καὶ τούτην τὴν ἡμέραν
νὰ εἶμαι παιδί καλό».

Στή βρύσην

Ὁ Μίμης ἐξύπνησε.

Ἐξύπνησε πρωί-πρωί σήμερα.

Ἔτσι ξυπνᾷ πάντοτε.

Μόλις σηκωθῆ ἀπό τὸ κρεβάτι,

πηγαίνει ἀμέσως στή βρύσην

Τὴν ἀνοίγει καὶ πλύνεται.

Πλύνεται μὲ νερό καὶ σαποῦνι.

Θέλει νὰ εἶναι καθαρός.

Θέλει τὴν ὑγείαντου.

Τὸ σαποῦνι κάνει ἀφρούς.

Ὁ Μίμης χαίρεται τὸ νερό,

χαίρεται καὶ τὸ σαποῦνι.

Γύρω στο τραπέζι

“Ολοι είναι στο τραπέζι.

Παίρνουν τό πρωινότων.

Πίνουν ζεστό γάλα, πίνουν τσαϊ.

Τρώγουν καί λίγες φέτες ψωμί.

“Ολοι είναι χαρούμενοι

καί τρώγουν μέ ὄρεξι

Μέ ὄρεξι τρώγει καί ἡ Λόλα.

“Εμαθε πώς τό γάλα κάνει καλό.

Κάνει μεγάλο καλό στά παιδιά.

Ἡ Λόλα πίνει ὄλον τό γάλα.

Σηκώνει τό φλυτζάνι καί λέγει:

—Μητέρα, ἔπια ὄλον τό γάλα.

—Εὔγε, τῆς ἀπαντᾶ ἡ μητέρα.

Ἡ κούκλα τῆς Ἑλλης

Ἡ Ἑλλη δὲν πηγαίνει ^{εἰς τὸ} σχολεῖον.
Εἶναι, βλέπετε, μικρὴ ἀκόμη.
Μόλις ἔχει κλείσει τὰ πέντε.
Κάθεται σπίτι μαζί μὲ τὴν Λόλαν.
Πότε παίζει μὲ τὴν ἀδελφήντης
καὶ πότε μὲ τὴν κούκλάντης.
Τὴν τύνει καὶ τὴν στολίζει.

Βάλη

“Όταν τήνβάζη νά κοιμηθῆ,
τήννανουρίζει καί λέγει :

« Νάνι, νάνι τὸ κουκλί μου,
νάνι, νάνι τὸ μωρό μου,
νάνι, νάνι τὸ παιδί μου,
νάνι, νάνι τὸ χρυσό μου.

“Ελα, ὕπνε, ἀγκάλιασέ το,
ἔλα, πάρ’ το ἀγάλι-ἀγάλι
κι ἔλαφρά νά τὸ κοιμήσης
στή ζεστήγσου τήν ἀγκάλην✓

Κοιμήσου καί παρήγγειλα
στήν Πόληντὰ προικιά σου.
Στὰ Γιάννενα τὰ ρούχα σου
καί τὰ χρυσαφικά σου ».

Τὰ χελιδόνια

Τὰ παιδιά κοιμούνται ἀκόμη.
Μόνο ἡ Ἄννα ἔχει ξυπνήσει.
Πηγαίνει στοῦ παράθυρο.
Τὸ ἀνοίγει καὶ κοιτάζει ἔξω.
Βλέπει νὰ πετοῦν χελιδόνια
καὶ φωνάζει μὲ χαράν

— Παιδιά, σηκωθῆτε,
ἦλθαν τὰ χελιδόνια.
Μίμη, Ἐλλη, Λόλα, σηκωθῆτε!

Πρῶτος σηκώνεται ὁ Μίμης.
"Υστερα σηκώνεται ἡ "Ελλη.
Τελευταία σηκώνεται ἡ Λόλα.
"Ολα τρέχουν στήν "Αννα
καί τήν ἐρωτοῦν:

- Ποῦ εἶναι τὰ χελιδόνια;
- Νά τα, νά τα, λέγει ἐκείνη.
'Ελᾶτε κοντά νά τὰ ἰδῆτε.

Τὰ παιδιά κοιτάζουν ἔξω
καί βλέπουν τὰ χελιδόνια.
Τότε κουνοῦν τὰ χέρια των
καί λέγουν χαρούμενα:

- Καλῶς ἦλθατε, καλῶς ἦλθατε.
Σᾶς περιμέναμε, καλὰ πουλάκια!

Χελιδόνι μου γλυκό

— Χελιδόνι μου γλυκό,
πού πετᾶς στὸν οὐρανόν
πού ἦσουν τόσον καιρόν
Σέ ζητοῦσα σὰν τρελλό.

~~—~~ ^{—ην εἰς} Ἡμῶν εἰς στήν ξενητειάν
κι ἔπαιζαμ' ἄλλα παιδιά.
Τώρα ἔρχομαι ξανά εἰς
εἰς στήν πατρίδα μου τὴν πόλιν.

— Χελιδόνι μου γλυκόν
πού πετᾶς στὸν οὐρανόν
ἔλα κάτω νὰ σοῦ πῶ,
πὼς πολὺ « σέ ἀγαπῶ ».

ἤλθε ἡ Ἀνοιξίς

ἤλθε ἡ Ἀνοιξίς!

Ὅλα εἶναι χαρούμενα τώρα.

Ὁ οὐρανὸς εἶναι γαλανός.

Δὲν ἔχει ^{πλέον} πιά σύννεφα.

Τὰ χιόνια ἔχουν λυώσει.

Οἱ βοσκοὶ ἔφυγαν.

Ἐφυγαν μέ τ' ἄρνιά των

κι' ἐπῆγαν στά^ς ψηλὰ βουνά.

Τὰ δένδρα ἔβγαλαν ἄνθη,
ἔβγαλαν πράσινα φύλλα.
Τὰ παιδιὰ ἔχουν χαρὰ τώρα.
Ἔφυγε πιά ὁ Χειμῶνας,
Πάει ἡ παγωνιά καὶ τὸ κρύο.
Ἡ Ἄννα χαρούμενη τραγουδεῖ:

«Ἦλθε ἡ Ἀνοιξίς, παιδιὰ,
καὶ μᾶς ἔφερε κλαδιὰ,
πεταλοῦδες καὶ πουλάκια
καὶ ὠραῖα λουλουδάκια».

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Ἐξημέρωσε ἡ ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
Οἱ καμπάνες χτυποῦν χαρούμενα.
Τὰ παιδιά ντύθηκαν τὰ γιορτινὰ των
καὶ πηγαίνουν ^{εἰς} ἀπὸ σχολεῖον.
Ἐμβῆκαν στὴ γραμμὴν
καὶ ξεκινοῦν ^δ γιὰ τὴν ἐκκλησίαν.

“Όταν έτελείωσε ή έκκλησία,
τά παιδιά έγύρισαν ^{εις} στό σχολείο.”

Έκεϊ έμαζεύθηκε πολύς κόσμος,
πού ήθελε νά ιδή τήν έορτήν
τήν έορτήν του σχολείου.

Τά παιδιά έτραγούδησαν.

“Ο δάσκαλος έβγαλε λόγο.”

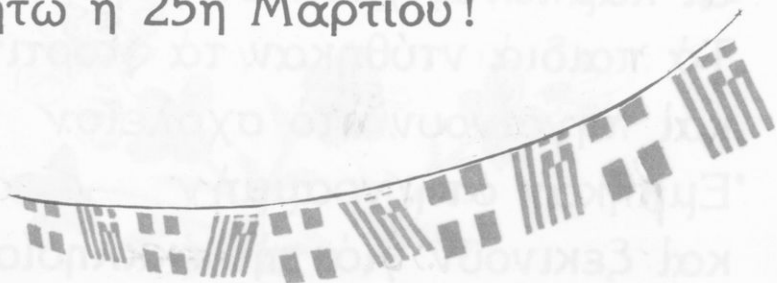
^{εις} Στο τέλος όλοι έφώναξαν:

— Ζήτω ή Πατρίδα μας!

— Ζήτω ό Βασιλεύς μας!

— Ζήτω ό Στρατός μας!

— Ζήτω ή 25η Μαρτίου!

Στήν σημαία

Τῆς Πατρίδος μου ἡ σημαία
ἔχει χρῶμα γαλανό
καὶ στήν μέσην χαραγμένο
ἕνα κατάσπρον σταυρόν.

Κυματίζει μὲ καμάρι
δέν φοβάται τὸν ἐχθρόν.
Σάν τῆ θάλασσα εἶν' γαλάζια
καὶ λευκὴ σάν τὸν ἀφρό.

Τὰ καταστήματα

Ὁ Μίμης πηγαίνει ^{εἰς} στὸ σχολεῖον
Δίπλα του πηγαίνει ἡ Ἄννα.
Τώρα εὐρίσκονται στὴν πλατεῖαν
καὶ κοιτάζουν τὰ καταστήματα.
Ἡ Ἄννα διαβάζει:

Ὁ Μίμης λέγει:

- Αὐτὸ εἶναι τὸ κατάστημα,
ὅπου ὁ πατέρας ἀγοράζει τρόφιμα.
Πιὸ πέρα ἢ Ἄννα διαβάζει:

Ὁ ὄπωροπώλης εἶδε τὰ παιδιά
καὶ λέγει:

— Ὅλα εἶναι φρέσκα, παιδιά.

Ὅλα εἶναι ἀπὸ τὸ περιβόλι.

(Πιὸ πέρα) ἢ Ἄννα διαβάζει:
Περαιτέρω

Ὁ Μίμης πιάνει τὸ χέρι τῆς Ἄννας
καὶ λέγει:

— Σταμάτησε, Ἄννα, τὸ διάβασμα,

διὰ τὴν ὥρα ἐπέρασε

καὶ θὰ ~~πᾶμε~~ ^{εἰς} ἀργὰ ~~εἰς~~ τὸ σχολεῖον
φθάσωμεν

Εἰς Στὸν δρόμον

Εἰς ~~τὸν~~ δρόμον ^{μαθῶς} ~~σαν~~ βαδίζω,
εἶμαι προσεκτική.
Τὸ βλέμμα δέν γυρίζω
ἐγὼ ἐδῶ κι ἐκεῖ.

~~Ἄγρια~~ ~~περιοσσοί~~ ~~σερον~~
Μα ~~πιο~~ ~~πολυ~~ ἀκόμη
προσέχω ὅταν φθάσω
^{εἰς} ἔμπρός ~~σ~~ ἓνα σταυροδρόμι,
(ὄσοι) ^{εἰς} ~~εἰς~~ ὅσον ^{θῆλω} ~~θῆλω~~
ποῦ ~~παῶ~~ νὰ τὸ περάσω.

Ἡ ἐκκλησία

Νά καί ἡ ἐκκλησία,
πού λέγεται «Ἅγιος Ἰωάννης».

Ἔχει μεγάλη καμπάνα,
πού ἀκούεται παντοῦ.

Τά παιδιά κάνουν τὸ σταυρόγτων,
ὅταν περνοῦν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.
Κοιτάζουν μήπως ἴδοῦν τὸν παπαῶ,
γιά νά τοῦ φιλήσουν τὸ χέρι.

Ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου
γνωρίζουν τὸν παπα-Ἡλία.
Καί ὁ παπα-Ἡλίας γνωρίζει
ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου.
Τά παιδιά, ὅταν τὸν βλέπουν,

τρέχουν άμέσως κοντά του.
καί τοῦ φιλοῦν τό χέρι.

‘Ο παπα-’Ηλίας χαμογελά.

“Υστερα τά εὐλογεῖ.

Τοὺς δίνει τήν εὐχήν του καί λέγει:

—“Εχετε τήν εὐχήν τοῦ Χριστοῦ.

”Εχετε τήν εὐχήν μου...”

Ἡ Λαμπρὴ

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν,
κτυπᾶ τὰ μεσάνυκτα ἢ καμπάνα.

Ἴδέτε τὴν οἰκογένεια.

Πηγαίνει νύκτα ^{εἰς} εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἐμπρὸς πηγαίνουν τὰ παιδιὰ.

Πίσω πηγαίνουν οἱ γονεῖς των.

Ὅλοι κρατοῦν τὰς λαμπάδας των.

Ὅλοι φοροῦν τὰ καλά των.

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν!

κτυπᾶ χαρωπὰ ἢ καμπάνα.

Ἡ φωνή της ἀκούεται καθαρά.
Εἶναι σὰν νὰ τοὺς λέγη:
Ἐλᾶτε ἀπόψε ^{eis} εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
Εἶναι ἡ νύκτα τῆς Λαμπρῆς.
Ἀπόψε θ' ἀναστηθῆ ὁ Χριστός μας.
Ἐλᾶτε ὅλοι νὰ ἐορτάσωμεν...

Εμφαίνου^{eis}ν μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
Ἐκεῖ ὅλα εἶναι ὠραῖα.
Τὰ κανδήλια καὶ αἱ λαμπάδες καίουν
καὶ σκορποῦν γύρω φῶς.
Ὅλα εἶναι χαρούμενα ἀπόψε,
ὅτι ὁ Χριστός θὰ ἀναστηθῆ.
Χαρούμενα εἶναι καὶ τὰ παιδιά.
Χαρούμενοι εἶναι καὶ οἱ γονεῖς των.

^{εις}
Ἐπιστρέφουν εἰς τὸ σπίτι

Ἐξέρχονται

(Βγαίνουν) ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.
Κρατοῦν ἀναμμένες λαμπάδες
καὶ εὐχονται ὁ ἓνας ^{εις} εἰς τὸν ἄλλον:

— Χριστὸς ἀνέστη!

— Ἀληθῶς ἀνέστη!

Ὁ πατέρας φιλεῖ τὰ παιδιά του.

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ μητέρα.

Ἡ Ἑλλη κρατεῖ τὴν λαμπάδα τῆς
καὶ προσέχει νὰ μὴ σβήσῃ.

Πηγαίνει τὴν λαμπάδα ^{εις} εἰς τὸ σπίτι.

Τὴν δίνει ^{εις} εἰς τὴν γιαιάν καὶ λέγει:

— Χριστός ανέστη, γιαγιά.

Ἡ γιαγιά τὴν φιλεῖ καὶ λέγει:

— Ἀληθῶς ανέστη, παιδί μου.

Ἦστερα παίρνει τὴν λαμπάδα.

Πηγαίνει ^{εἰς} εἰς τὸ εἰκόνισμα
καὶ ανάβει τὸ κανδήλι.

Πασχαλιά

Ἦλθε πάλι ἡ Πασχαλιά
μέ ἀγάπη, μέ φιλιά,
μέ αὐγὸ καὶ μέ ἄρνι.
Χαίρετε, Χριστιανοί.

Τί φορέματα καλά,
τί γλυκίσματα πολλά,
τί τραγουῖδι καὶ φωνή.
Χαίρετε Χριστιανοί.

Εἰς τὴν
(Στὴν) ἔξοχὴν.

Τὰ παιδιά ἐπῆγαν ^{εἰς} τὴν ἔξοχὴν
Ἐπῆγαν ^{εἰς} ἐκδρομὴν μὲ τὸ σχολεῖον
Ἐξεκίνησαν τὸ πρωὶ μὲ γέλια.
^{εἰς} (Σὲ) ὅλον τὸν δρόμον ἐτραγουδοῦσαν.
Ὅταν ἔφθασαν ^{εἰς} τὴν ἔξοχὴν,
ἐκοίταζαν τριγύρω μὲ χαράν.
Ἐκεῖ ὅλα ἦσαν ὠραῖα.
Τὰ δένδρα ἦσαν ἀνθισμένα.
Τὰ σπαρτὰ ἦσαν καταπράσινα.
~~Με~~ ^{Με} λίγον ἄρχισαν τὸ παιγνίδι.
Ἄλλα ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ
κι ἄλλα ἐμάζευναν λουλούδια.
Ὁ Μίμης ἐμάζεψε λουλούδια.
Θὰ ἔκανε μὲ αὐτὰ στεφάνι.

Οί πεταλούδες (αι)

Ἡ Ἄννα ἔπαιζε μὲ τὶς φίλες τῆς.
Ἐκνηγοῦσαν πεταλοῦδες.
Μόλις ὅμως ἐπλησίαζαν,
αἱ πεταλοῦδες ἐπετοῦσαν μακριά.

Εἰς τὸ τέλος ἡ Ἄννα ἔπιασε μίαν
Ἦταν μία μικρὴ πεταλούδα.
Τὰ πτερά της ἦσαν ὠραῖα.
Εἶχαν διάφορα χρώματα.
Ἡ Ἄννα τὴν ἐκρατοῦσε ἀπαλά
καὶ τῆς ἐτραγουδοῦσε:

«Ἐλα, πεταλουδίτσα μου,
στάσου νὰ σὲ τσακώσω,
δὲν θὰ σοῦ ^{ρυζιδώσω} τσαλακώσω
καθόλου τὰ πτερά.

Θὰ σὲ ταΐζω ζάχαριν
θὰ ^{σου?} σουχοῦ για σπιτάκι
μεταξωτὸ κουτάκι,
θὰ ζήσης μὲ ~~μὲ~~ χαράν..»

Ἡ πεταλούδα ὅμως ἤθελε νὰ φύγῃ
καὶ ἂν εἶχε φωνήνθ' ἔλεγε:

«Διὰ τὴν δικήν σου ζάχαριν
καθόλου δὲ μὲ μέλει.
Τῶν λουλουδιῶν τὸ μέλι,
μ' ἀρέσει πρὸ πολὺ περισσότερο»

Ἔχω τὸν κάμπον τὸν πλατύν,
τὴν χλόην τὴν δροσάτην
βασιλικὸν παλάτι,
κοπέλα μου καλή».

Ἡ Ἄννα ἀγαποῦσε τὴν πεταλούδα
καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ.

(πεταξίη)

Πρωτομαγιά

Ἦλθε ἡ Πρωτομαγιά, παιδιά,
στοὺς κάμπους σκορπισθῆτε,
μέσ^{Εἰς} τὴν δροσούλαν καὶ εὐωδιὰν
πετάξετε, χαρῆτε.

Λουλούδια φέρτε δροσερά,
κάνετε ὄμορφο στεφάνι
καὶ τραγουδῆστε μὲ χαρά:
«Ὁ Μάης, νά τος, φθάνει!»

Πηγαίνουν εἰς εἰς στή θάλασσα

Μία νῆμεραν ὁ πατέρας εἶπε:

— Παιδιά, θὰ πᾶμε εἰς στή θάλασσα

Ἐκεῖ θὰ παίξετε, θὰ χαρῆτε.

Ἐμπρός λοιπόν, ἐτοιμασθῆτε.

— Τί χαρά, τί χαρά!

Ἐφώναξαν τὰ παιδιά

κι ἔτρεξαν νὰ ἐτοιμασθοῦν.

Ἡ μητέρα ἐτοίμασε φαγητόν

γιά νὰ τὸ πάρουν μαζί των.

Ἐτηγάνισε πολλοὺς κεφτέδες,

ἔβρασε ἄρκετὰ αὐγά,

ἐπῆρε τυρί, ψωμί καὶ φρουῖτα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔφτιαξε ἓνα δέμα,

πὺ τὸ ἐτύλιξε μὲ προσοχὴν
τὸ δέμα

Ὁ πατέρας ἐπῆγε ^{εἰς} φθὴν ἀγορὰν
καὶ ἔφερε ἓνα αὐτοκίνητον.
«Τού... τοῦ» ἔκανε τὸ αὐτοκίνητον
κι ἐκατέβηκαν ὅλοι κάτω.
Σὲ λίγο ἀνέβηκαν προσεκτικὰ
καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἐξεκίνησε.
Τὰ παιδιὰ εἶχαν μεγάλην χαρὰν.

Εἰς τὴν (Στὴν) ἀκροθαλασσιάν.

Ἐφθασαν ^{εἰς} τὴν ἀκροθαλασσιάν.
Ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον
καὶ ἐκοίταζαν γύρω.
Ἡ θάλασσα ἦταν τόσο ἤσυχη,
πὺ ἐμοιαζε σὰν λάδι.
Βαρκοῦλες ἔπλεαν μακριά
καὶ οἱ ψαράδες ἐτραγουδοῦσαν.
Τὰ παιδιὰ ἄρχισαν τὸ παιγνίδι.

‘Ο Μίμης εἶχε ἓνα καραβάκι.
Τὸ ἔβαλε σιγά σιγά ^{εἰς} τὴν θάλασσαν
κι ἐκεῖνο ἔπλεε, χωρίς νὰ βουλιάζη.
‘Η Ἄννα ἐπετοῦσε πέτρες
καὶ ἄκουε πὺ ἔκαναν «μπλούμ».
‘Η Ἑλλη ἐμάζεψε χαλικάκια.
‘Η Λόλα ἔπαιζε μὲ τὴν ἄμμο.
‘Ολα τὰ παιδιὰ ἔκαναν κάτι.

Τὸ μεσημέρι

“Όταν ἦλθε τὸ μεσημέρι,
ἔστρωσαν ^{εἰς} στήν ἄμμονά φαγεῖν
“Ολοι ἔφαγαν μὲ ὄρεξι τὰ φαγητά,
πού τοὺς ἐφάνηκαν πολὺ νόστιμα.
Μετὰ τὸ φαγητὸν ἐτραγούδησαν.
Ἡ Ἑλλη ἐσηκώθηκε σοβαρὴ-σοβαρὴ
καὶ εἶπε αὐτὸ τὸ ποίημα:

Ἰαγὰ σοῦ ἴθου ἡ φοροσοικὴ ἔ
(φορ τοῦ φαγητοῦ - μαρὰ τὸ φαγητὸν)

«Κάτω στο γιαλό, στην άμμο,
τά καβούρια κάνουν γάμο.
Μέ καλέσανε νά πάω,
νά χορέψω και νά φάω.
Παίζει ό ποντικός βιολί
κι ή χελώνα παίζει ντέφι.
Έπέρασε κι ένα πουλί
και μᾶς λέει: «Χαρά στο κέφι!»

Τί γέλια πού ἔκαναν ὄλοι.
Ἀκόμη και ή Λόλα έγελουσε.
Ἄ πατέρας εἶπε ^{εἰς} στήν Ἑλλην:
— Εὖγε σου, Ἑλλη, εὖγε σου.

Εἰς τὰ (Στὰ) χωράφια

Τὰ παιδιά ἐπῆγαν περίπατον
Καθὼς ἐβάδιζαν στὰ χωράφια,
ἔβλεπαν τὰ στάχια τοῦ σιταριοῦ
ποῦ ἦσαν κατακίτρινα
κι ἔγερναν τὸ κεφάλι των,
ὡσάν νὰ ἐχαιρετοῦσαν.

Ἡ δασκάλα τότε εἶπε:

—Βλέπετε τὰ κίτρινα στάχια;
Βλέπετε ποῦ μᾶς χαιρετοῦν;
(Σε) λίγο θὰ τὰ θερίσουν.

μετ' ἄγρον

Τὸ ψωμί

“Όταν ἐγύρισαν ^{εἰς} τὸ σχολεῖον,
ἡ δασκάλα ἐρώτησε:

— Ποιὸς ξέρει νὰ μᾶς εἰπῇ,
πῶς γίνεται τὸ ψωμί; ~~ὁ ἄρτος~~

Ἡ Ἄννα τότε εἶπε:

— Παίρνουν τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ χωράφι
καὶ ἔπειτα τὸ ἀλέθουν,
γιά νὰ τὸ κάμουν ἀλεύρι.

Ζυμώνουν τὸ ἀλεύρι μὲ γερὸν
καὶ πηγαίνουν τὸ ζυμάρι ^{εἰς} τὸν φούρνον,
ψήνεται τὸ ζυμάρι καὶ γίνεται ψωμί. ~~ἄρτος~~

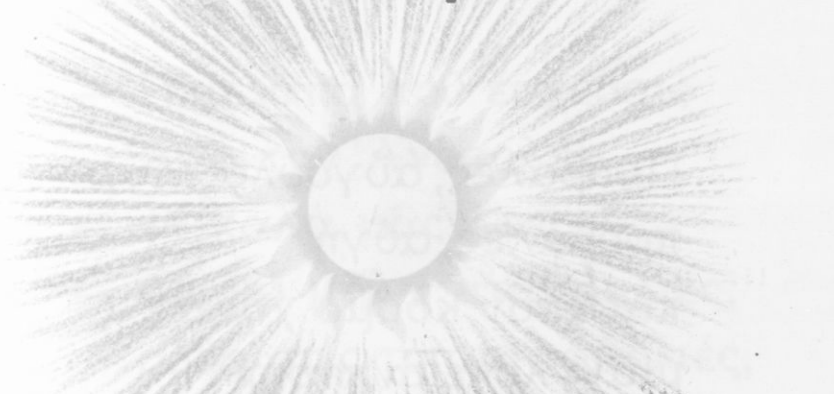
Τὸ καλοκαίρι

Ἦρθες, ἦρθες, καλοκαίρι,
κι ὁ Θεὸς πολλὰ
μέ τὸ ἅγιόντου ~~τὸ~~ χέρι
σκόρπισε καλά.

Στὲς μυρτιές κρυμμέν' ἀηδόνια
τραγουδοῦν γλυκὰ, ^{γλυκιά}
καὶ πετοῦν τὰ χελιδόνια
μ' ἔλαφρά ~~φ~~τερα.

Ὅμορφα ^{εἰς} ἄνθη στὸν ἀέρα
χύνουν μυρωδιά,
Καὶ λουλούδια ^{εἰς} στήν μητέρα
φέρνουν ^{εἰς} τὰ παιδιά.

Κάθε πρωί

Τὸ πρωὶ σηκώνεται ὁ Μίμης,
ἀνοίγει τὸ παράθυρο
καὶ κοιτάζει τὸν ἥλιο.

Ὁ ἥλιος βγαίνει σιγά-σιγά.

Βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν βουνόν.

Οἱ ἀκτῖνες του εἶναι χρυσάει

καὶ φωτίζουν ὅλον τὸν κόσμον.

Φωτίζουν τὰ σπίτια, τὰ δένδρα.

Φωτίζουν τὰ βουνά, τὰ χωράφια.

Ἡ αὐγούλα

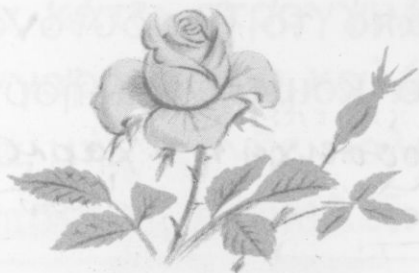
Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
καὶ ^{εἰς} τὸν κόσμον χύνεις
μῖαν γλυκεῖαν πνοήν

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
κι' ἀπλωσες τὸ φῶς σου
^{εἰς} ὅλην μας τήν γῆν

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή.
Κι' ἄρχισε νὰ ψέλλῃ
πάλιν τὸ πουλί.

Τὰ δῶρα τοῦ ἡλίου

- Ἕλιε, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;
- Ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν.
- Τί καλὰ μᾶς ἔφερες;
- Φέρνω ^{εἰς} μῆλα ^{αἰς} μηλιές,
ρόδα ^{αἰς} τριανταφυλλιές,
φέρνω ἀηδόνια, χελιδόνια
καὶ τὰ κρύα λυώνω χιόνια.
- Καὶ ^{εἰς} ~~σε~~ ^{ἐγὼ} με τί ἔφερες;
- Δυὸ δροσᾶτα μαγουλάκια
καὶ δυὸ κόκκινα χειλάκια.

Κάθε βράδυ

Κάθε βράδυ, ὁ ἥλιος πηγαίνει
νά κρυφθῆ πίσω ἀπὸ τὸ βουνόν
Βασιλεύει πέρα ^{eis} εἰς τὴν Δύσιν
καὶ σιγὰ σιγὰ ἔρχεται ἡ νύκτα.

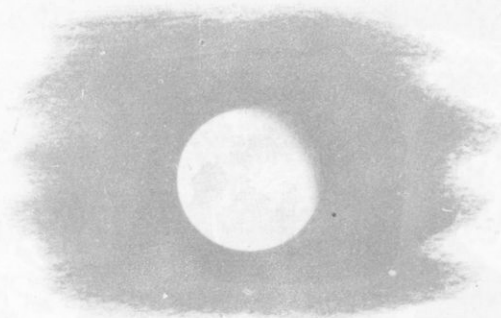
Τὰ πουλιὰ πετοῦν ^{eis} εἰς τὴν φωλιάντων.
Ἐκουράσθησαν ὅλην τὴν ἡμέραν
καὶ θέλουν νὰ ἡσυχάσουν.

Τὰ παιδιὰ μαζεύονται ^{eis} εἰς τὸ σπίτι των
^{εντος} ἐντος τοῦ πατρὸς ἔρχεται καὶ ὁ πατέρας.
Κάθονται ὅλοι καὶ τρώγουν.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ βραδυνὸν φαγητὸν
τὰ παιδιὰ κοιμοῦνται ἡσυχά.

*Ποδὴ ὀρσοειχὴ ἢ εὐχαριστῆριος καλά
ἔο φαγητὸν καὶ ὀρσοειχὴ ἀποδοῦν*

Τὸ φεγγαράκι

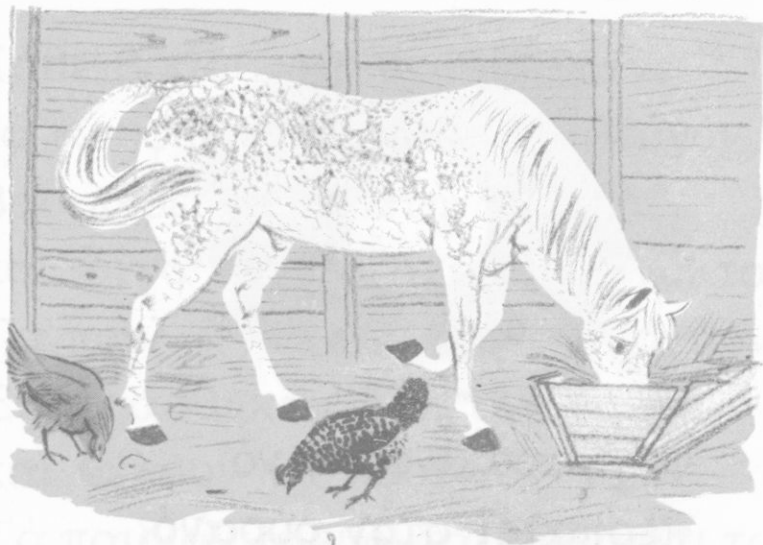
Φεγγαράκι φωτεινὸ
περπατεῖ στὸν οὐρανό.

Ἄνεβαίνει στὰ ψηλά
καὶ μᾶς βλέπει καὶ γελά.

Ἔλα κάτω, στρογγυλὸν
φεγγαράκι μου, καλόν.

Ἔλα, μὴν ἀργῆς πολὺ,
τὸ παιδί παρακαλεῖ.

Εἰς τὸ κτῆμα τοῦ θείου

Ὁ θεῖος μένει ^{εἰς} τὸ κτῆμα μετὰ τὴν θεῖαν
καὶ τὰ δύο παιδιά των.

Τὸ ἀγόρι λέγεται Ρήγας.

Τὸ κορίτσι λέγεται Χρυσούλα.

Ὁ Μίμης, ἡ Ἄννα καὶ ἡ Ἑλλη
ἐξύπνησαν τὴν Κυριακὴν πολὺ πρῶτῃ.

κι ἐπῆγαν ^{εἰς} τὸ κτῆμα τοῦ θείου.

Ἐπῆγαν μέ τοὺς γονεῖς των,
γιά νά καθίσουν ἐκεῖ δύο ἡμέρας.

Ἐκεῖνοι ἐχάρηκαν, ὅταν τοὺς εἶδαν.

Δέν ἤξεραν τί νά κάνουν,
γιά νά τοὺς εὐχαριστήσουν.

Ὁ Ρήγας ἐπῆρε τὸν Μίμη
κι ἐπῆγαν νά ἰδοῦν τὸ σταῦλο.

Ἐκεῖ εἶδαν τὸ ἄλογο, τὸν Ντορή,
πού ἐκουνούσε τὴν οὐράντου.

Ὁ Μίμης ἐπλησίασε πολὺ κοντά,
τὸ ἐχάϊδεψε καὶ τοῦ εἶπε:

-Ντορή, ἀγαπῶ πολὺ τὰ ζῶα.

Θέλω νά εἶμαστε φίλοι.

Ἡ Χρυσούλα μέ τὴν Ἄννα ἐπῆγαν,
γιά νά ἰδοῦν τὸν κοτέτσι. ὄρνιθα

Ἐκεῖ μέσα εἶδαν πολλές κόττες.

Εἶδαν κι ἓνα μεγάλο κόκκορα.

Ἡ Χρυσούλα τούς ἔρριξε σπόρους.

Ἡ Ἑλλη καὶ ἡ θεία ἐπῆγαν

ναῖ ἰδοῦν τὴν μεγάλην ἀγελάδα,
ἢ ἐσοία πού ἔβοσκε εἰς τὸ λιβάδι.

Ἡ ἀγελάδα, μόλις τις εἶδε,
ἐκουνούσε μὲ χαρὰ τὴν οὐρά της.

Τὴν ἐκουνούσε καὶ ἐφώναζε:

« Μοῦ... μοῦ... » ὡς ἂν εἶπε:

Καλῶς ὤρισες, Ἑλλη...

Ἔστερα ἐγύρισαν εἰς τὸ σπίτι.

Ἡ θεία ἔδωκε γάλα εἰς τὰ παιδιά
καὶ τοὺς εἶπε:

— Εἶναι φρέσκο καὶ καλὸ γάλα.

Εἶναι ἀπὸ τὴν ἀγελάδα μας.

(φρέσκον) = πρόσφατον, νωπὸν.

Ἡ ἀγελάδα = ἀγελάς.

Ἡ καλή μας ἡ ἀγελάδα
τρώγει κάτω ^{εἰς} στή λιακάδαν
μικρὰ χόρτα καὶ μεγάλα
για νὰ κατεβάσῃ γάλα.

Νὰ τὸ κάνουμεντυράκι,
νὰ τὸ κάνουν βουτυράκι,
νὰ τὸ βάλουνε ^{εἰς} στὸ πιάτο,
νὰ μοῦ ποῦν: ὀρίστε, φάτο.

Εἰς

Ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου

Ἐξημέρωσεν ἡ ἄλλη ἡμέρα
καὶ ἀνέβαιναν πρὸς τὸν λόφον.

Ἦταν ὁ θεῖος μὲ τὰ τέσσαρα παιδιά.
Τὴν Ἑλληνίδην τὴν ἐπῆραν μαζί των
γιατὶ ἦταν ἀκόμη μικρὰ.

Καθὼς ἀνέβαιναν ^{εἰς} εἰς τὴν πλαγίαν,

^{τα ὅποια} εἶδαν ἓνα κοπάδι μὲ ἀρνάκια,
ποῦ ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ μὲ χαρὰν
κι ἔτρωγαν δροσερὸν χορταράκι.

Ὅλιγον πρὶν φθάσ^{εις}ουν εἰς τὴν κορυφήν,
εἶδαν καὶ μίαν βρυσούλαν
τὸ νερόν της ἔτρεχε τραγουδ^{κειλὰ}ωντας
καὶ ἔκανε ἕνα μικρὸν ποταμάκι.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφήν,
† ὅλα τοὺς ἐφάνηκαν ὡραῖα. (τοῖς = εἰς τοὺς)
Ἀπὸ ὑψηλά εἶδαν τὴν θάλασσαν
καὶ τὸν μεγάλον κάμπον.

Εἶδαν τὰ σπίτια τοῦ χωρίου,
τὰ οἴκια,
ποῦ ἔμοιαζαν μὲ ἄσπρα προβατάκια.

Ὅταν ἐγύρισαν εἰς τὸ σπίτι των,
ἦταν ~~πια~~ ^{πῶς} μεσημέρι.

τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένον
τὸ εἶχε ἐτοιμάσει ἡ θεία.

Ἐφαγαν μὲ πολλήν ὄρεξιν.

† ἀντὶ τοῦτο γέγε τοῖς = εἰς αὐτοὺς

Ἐντεῖ τῶν ἀσοχῶν καὶ ἀμφοτέρων διμνησῶν (καὶ μὲν)
ἡμιτολὰ διδοῦσιν καὶ διὰ τὸ εὐκλεῖαν ἡμὲν φαντασίας, ἃ
ἡδὲν ἄντο καὶ ἄλλοι, ἵνα ἐκδῶσι διδοῦσιν, μὲν ἡμῶν ἀρετῶν
Ἐπιδοῦσιν ἡμῶν
μὲν ἡμῶν ἀρετῶν

Ἐνα παραμῦθι

Ἔφαγαν τὸ βραδυνὸν φαγητὸν
κι ἔπειτα ἐβῆσαν ὅλοι ἔξω,
γιά νὰ χαροῦν τὸ φεγγάρι.

Τὰ παιδιά ἐτριγύρισαν τὴν θεία,
γιά νὰ τοὺς εἰπῇ παραμῦθι.

Ἡ θεία τότε ἄρχισε:

«Μιά φορά κι ἕναῖν καιρό,
ὁ κόκκορας κι ὁ σκύλος ἦσαν φίλοι,
ἦσαν πολὺ καλοὶ φίλοι.

Τὰ δύο ζῶα ἀπεφάσισαν κάποτε,
νὰ κάνουν ἕνα μεγάλο ταξίδι,
γιά νὰ γνωρίσουν τὸν κόσμο.

Ἐξεκίνησαν λοιπὸν καὶ τὰ δυὸ
κι ἔφθασαν τὸ βράδυ στὸ δάσος.

Ὁ σκύλος ἐρώτησε τὸν ^{Πετεινὸν} κόκκορα:

— Ποῦ θὰ κοιμηθοῦμεν ἀπόψε;

Ὁ ^{Πετεινός} κόκκορας ἀπάντησεν ^{εἰς} τὸ σκύλῳ:

— Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ ἐκεῖ ὑψηλά,
κι ἔδειξε τὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου.

— Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ ^{εἰς} τὴν κουφάλαν τοῦ,
εἶπεν ὁ σκύλος.

*ασοχα, αναλασφο
οὐδὲν εἰδανικόν*

Τὰ ζῶα εὐχήθηκαν «καληνύκτα»
κι ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν ~~καὶ ἀποκοιμηθῶν~~
Σὲ λίγο τὰ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος

Πρωί - πρωί ἐξύπνησεν ὁ ^{περσεύκος} κόκκορας
κι ἄρχισε νὰ φωνάζη: «Κικιρίκου!»

Τὸν ἀκούει μιὰ πονηρὴ ἀλεπού
καὶ τρέχει κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον

— Καλημέρα, φίλε μου, λέγει.

Δὲν ἔρχεσαι ^{εἰς} εἰς τὴ φωλιάγμου,
νὰ σέ περιποιηθῶ ^{λίγοι} λίγον!

— Ἔρχομαι, λέγει ὁ ^{περσεύκος} κόκκορας.

* Ἄς ἐρωτήσω ὅμως πρῶτα τὸ φίλον μου,
^{9 007LS} ~~ΠΟΥ~~ κοιμᾶται μέσα ^{εἰς} εἰς τὴν κουφάλαν.

Τρέχω νὰ τὸν ξυπνήσω ἀμέσως...

Ἡ πονηρὴ ἄλεπού ἐνόμισε
ὅτι πῶς ἦτο^ν καὶ δεύτερος ^{ὠρτείνος} κόκκορας
κι ἐπλησίασε ^{ὡς} τὸ δένδρο.
Ἀντὶ ὅμως νὰ ἰδῆ ^{ὠρτείνον} κόκκορα,
βλέπει ξαφνικὰ τὸν σκύλο.
Τότε ἡ ἄλεπού ἐτρόμαξε
κι ἔφυγε τρεχάτη.
Ἔτσι οἱ δύο φίλοι ἔμειναν ἤσυχοι
κι ἐξακολούθησαν τὸ ταξίδι...»

Σοφοκλῆς
Ἡλιάδα

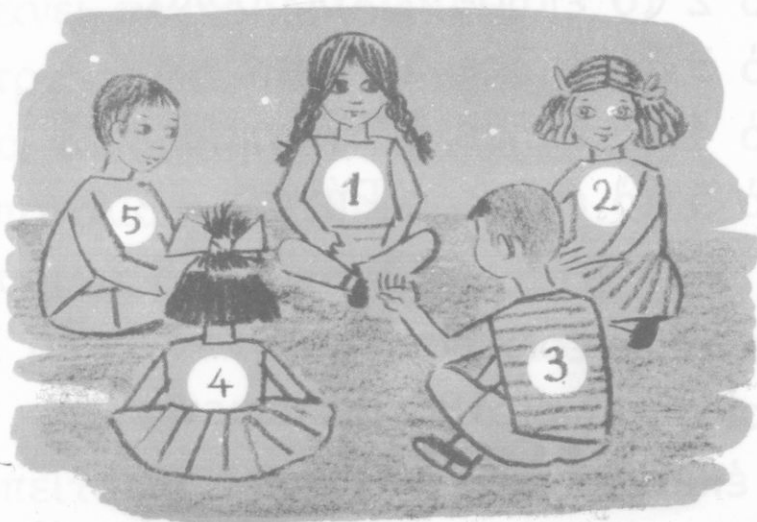
Ὁ κόκκορας

Πετεινός

^{Πετεινός} Ἔνας κόκκορας (ὄλασπρος) ^{ὁ κόκκορας}
μέ^εψηλόν λειρίον (= τό μάκρουν)
καμαρώνει καί φουσκώνει
καί λιλιά φορεῖ
καί θαρεῖ πῶς ^{ἴσως} τὸ κοτέτσι
μόλις τὸν χωρεῖ.

Ἄμα ^{εἴρη} βρῆ κανένα σπόρο
μέσα ^{εἰς} αὐτὴν αὐλήν,
τὸ κεφάλι του σηκώνει
καί τὸ διαλαλεῖ,
νά τὸ μάθουνε ^{αἰσθῆν} εἰς Δύσιν
καί ^{εἰς τὴν} εἰς Ἀνατολήν.

Ἡ κολοκυθιά

Ἡ Ἄννα ἐρώτησε τὰ παιδιά:

— Παιδιά, παίζομεν τὴν «κολοκυθιά»;

— Μπράβο, Ἄννα, εἶπαμε ὅλοι.

Ἐσὺ «μάννα» τοῦ παιγνιδιοῦ.

Ἐκαθίσαμε ὅλοι γύρω- γύρω
κι ἐπήραμε τὸν ἀριθμὸν μας.

- Τὸ 1 τὸ ἐπῆρε ἡ Ἄννα.
 Τὸ 2 τὸ ἐπῆρε ἡ Χρυσούλα.
 Τὸ 3 τὸ ἐπῆρε ὁ Μίμης.
 Τὸ 4 τὸ ἐπῆρε ἡ Ἑλλη.
 Τὸ 5 τὸ ἐπῆρε ὁ Ρήγας.

Κατόπιν ἐρώτησε ἡ Ἄννα:

— Ποιά τιμωρία θὰ βάλωμεν

εἰς ^{ὁ δὲ} ἐκεῖνον ^{ὁ δὲ} που θὰ χάση;

— Ἐγὼ νὰ εἰπῶ, ἀπάντησε ἡ Χρυσούλα:

Ἄν εἶναι κορίτσι, νὰ τραγουδήσῃ.

Ἄν εἶναι ἀγόρι, νὰ κἀνῃ τὸν πετεινόν.

Ἡ Ἄννα ἀρχίζει τὸ παιγνίδι.

«Τοῦ παπποῦ τὸ περιβόλι,

πού τὸ ἀγαποῦμεν ὅλοι,

εἶναι μιὰ κολοκυθιά,

*Ἔθα ταῦτα ἀσοχα καὶ ἀμφοτέρωθεν
 εἰς τὴν ἐπιπέδου τῆς αἰτίας.*

πλάϊ-πλάϊ στήγροδιά.
Κάνει πέντε κολοκύθια
στρογγυλά, μὰ τὴν ἀλήθειαν,
Θὰ τὰ δώσῃ ὁ παππούς
μποναμάντῆς ἀλεπούς.
Δυὸ νὰ δέσῃ στὴν οὐρά της
κι ὅλα τ' ἄλλα στὰ παιδιὰ της».

Ἔπειτα ἡ Ἄννα ἐρωτᾷ:

- Ποῖος θὰ ὑπάγῃ ^{εἰς} στὴν ἀλεπού;
- Ποῖος θὰ τῆς ^{δώσῃ} παρὰ τὰ κολοκύθια;
- Νὰ ὑπάγῃ τὸ 3, εἶπεν ἡ Χρυσούλα.
- Διὰ τὸ 3, ἐρώτησεν ὁ Μίμης.
- Ποῖος νὰ ὑπάγῃ; ξαναρώτησεν ἡ Χρυσούλα.
- Νὰ ὑπάγῃ τὸ 5, εἶπε ὁ Μίμης.
- Διὰ τὸ 5; ἐρώτησεν ὁ Ρήγας.

— Ποῖός θέλεις νάῦπάρι;
— Νάῦπάρι τὸ 2!

— "Α, ὄχι, ὄχι τὸ 2, εἶπεν ἡ Χρυσούλα.

— Χά, χά! ἔχασες, Χρυσούλα, ἔχασες!
Ἐφωνάξαμεν ὄλοι μὲ γέλια.

— Τραγουδήσέ μας τώρα,
λέγει ἡ "Αννα.

"Ορθία ἡ Χρυσούλα λέγει:

«^{εἰς} τοῦ χαμένου, τὴν αὐλήν
ἄσπρος ^{σεζευός} κόκκορας λαλεῖ.

Καὶ τοῦ πῆρα τὴν λαλιά,
νά τραγουδήσω τὴν μηλιά»:

Παίρνει κατόπι τὸ ἄσπρο μαντηλάκι,
τὸ κουνᾷ ^{εἰς} τὸν ἀέρα καὶ τραγουδᾷ:

- Μηλίτσα ^{σου είσαι εἰς} πούσαι τὸν γκρεμῶν,
 μέ μῆλα φορτωμένη,
 τὰ μῆλά σου (λιμπίζομαι) ^{ἐπιθυμῶ}
 καὶ τὸν γκρεμῶν φοβοῦμαι. ^(μ' ἀρέσουν)
- Σάν τὸ φοβῆσαι τὸν γκρεμῶν
 ἔλ' ἀπ' τὸ μονοπάτι.
 Νὰ σοῦ χαρίσω τὰ γλυκὰ
 καὶ μυρωδάτα μῆλα.
- Ὠραῖα, ὦραῖα, ἐφωνάξαμεν ὅλοι.
 κτυπῶντας παλαμάκια.

Φεύγουν από τὸ κτήμα

Ἔμειναν δύο ἡμέρες ^{εἰς} στὸ κτήμα
κι' εὐχαριστήθηκαν πάρα πολύ.
Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ φύγουν
ὅλοι ἦσαν στενοχωρημένοι.
— Καθῆστε, καθῆστε καὶ σήμερα,
ἔλεγον ὁ θεῖος μέ τῆ^ς θείαν.

—Καθῆστε θεῖοι, καθῆστε παιδιά,
ἔλεγαν ὁ Ρῆγας κι ἡ Χρυσούλα.

—Πρέπει νὰ φεύγωμεν, παιδιά,
εἶπε νὸ πατέρας τοῦ Μίμη.

Τὰ παιδιά ἔχουν ἀκόμη σχολεῖον..

Ἡ θεία ^{τοῖς} τοῖς εἶχε ἔδωκε ἓνα καλάθι,
^{τὸ δῶρον} ποῦ εἶχε δῶρα, ἀπὸ τὸ περιβόλι.

Τὰ παιδιά ἐχαιρέτησαν τὴν θείαν,
εἶπαν « εὐχαριστῶ » ^{εἰς} σε ὅλους
κι ἔξεκίνησαν νὰ φύγουν.

Ὁ θεῖος μὲ τὰ παιδιά του
θὰ τοὺς συνώδευαν ^{εἰς} στὸν σταθμόν

Εἰς τὸν σταθμὸν

Ἐβάδιζαν ^{πρὸς} γιὰ τὸν σταθμὸν
Σὲ ὄλον τὸν δρόμον ^{ἐμνηστεύσαν} μιλοῦσαν.

Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Μίμης ἔλεγαν:

— Παιδιά, νὰ ἔρθετε κ' ἐσεῖς ^{εἰς} σπίτι μας.
Θὰ εὐχαριστηθοῦμεν ἂν ἔρθετε...

Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Χρυσούλα ἀπάντησαν:

— Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμεν,
Θὰ ἔρθωμεν χωρὶς ἄλλο,
ὅταν τελειώσῃ τὸ σχολεῖον

“Όταν ^{εις} ἔφθασαν στὸν σταθμὸν

δὲν περίμεναν πολλήν ὥραν

^{ἐντός} ~~ἔτι~~ ὀλίγου ἔφθασε τὸ τραῖνον (ἡ ἀμαξοστοιχία)

Τὰ παιδιὰ μὲ τούς γονεῖς ~~τους~~ ἀνέβηκαν

γρήγορα γρήγορα ^{εις} στὸ τραῖνον (τὸ ὄχημα)

καὶ ~~βγήκαν~~ ^{ἔνεβαν εἰς} στα παραθυράκια. ^{διη. τὸ βαθρον}

— Καλὸ σας ταξίδι, εἶπεν ὁ θεῖος.

Νὰ μᾶς ἔρθετε καὶ πάλιν...

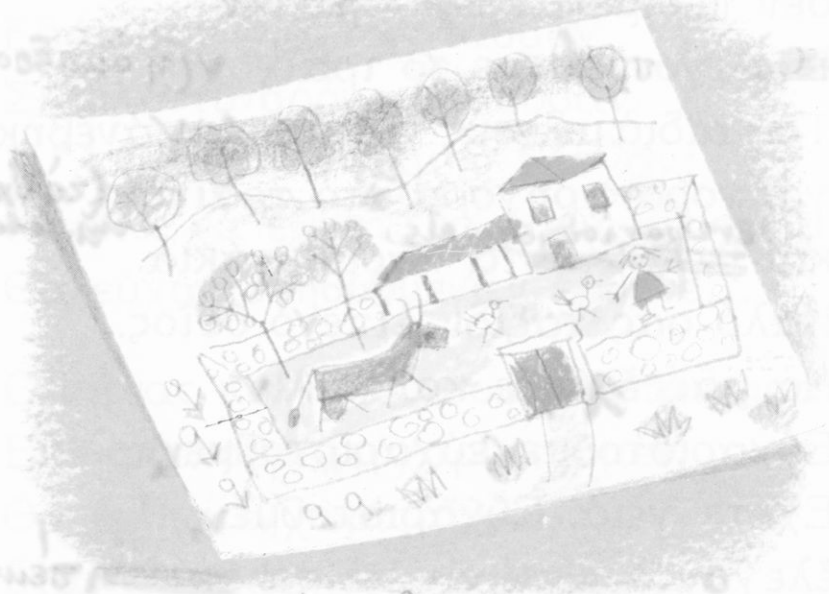
— Εὐχαριστοῦμεν, εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

“Ἐχετε γειά. Εὐχαριστοῦμεν,

ἔλεγαν ὁ πατέρας μὲ τὰ παιδιὰ ^{τέυνα}.

Οι έξετάσεις

^{έν} Έπέρασε ~~έν~~ ^{ετος} ~~χρόνος~~.

Τὴν Κυριακὴν εἶναι οἱ έξετάσεις.

“Ὅλα τὰ παιδιὰ ἐτοιμάζονται.

”Αλλὰ θὰ ^{απαγγελοῦν} εἰποῦν ποιήματα,
καὶ ἄλλα θὰ τραγουδήσουν.

Πολλά παιδιά έτοιμάζουν έργα.

Θά τὰ βάλουν ^{εἰς} στήν ἑκθεσίντων.

Ὁ Μίμης έτοίμασε ἕνα καρτέρι. *θηριον.*

Ἡ Ἄννα έζωγράφησε κάτι.

Ἐζωγράφησε τὸ κτήμα τοῦ θείου.

Ὅταν ἦλθεν ἡ Κυριακή,

ἔγινεν ἡ μεγάλη ἑορτή

καὶ ὅλοι ἦσαν χαρούμενοι.

Ἔθροισι κειμενέσι μαθηταί θα φρονησάσονται
~~Τὰ παιδιά θά προβιβάζονταν,~~

καὶ ἡ γραφῶν εἰς τανωτέραν
καὶ θά ἐπὶ γαίαν στήν παραπάνω τάξιν

καὶ γι' αὐτὸ τὰ ἑκαμάρωναν ὅλοι.

(ἀλλά σὲ ἀμεγεῖς δά μείνουν εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

1) 'Η οίκογένεια	Σελ.	6
2) 'Η έκκλησία	»	8
3) Τὸ σχολεῖον	»	10

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ*

1) Ι ι	(Ι ι)	Σελ.	14
2) Ο ο	(Ο ο)	»	16
3) α	(α)	»	17
4) ν	(νὰ)	»	18
5) Ν	(Νά)	»	19
6) λ	(λά)	»	20
7) Λ	(Λά)	»	21
8) ε	(ἐλα)	»	22
9) Ε	(Ἔλα)	»	23
10) η	(Ἔλλη)	»	24
11) Α	(Ἄννα)	»	25
12) μ	(μῆλα)	»	26
13) Μ	(Μίμη)	»	27
14) Π π	(Παπί)	»	28
15) Τ τ	(Τόπι)	»	29
16) Κ κ	(Κόττα)	»	30
17) γ	(γάλα)	»	31
18) ια	(γιαγιά)	»	32
19) Γ	(Γάτα)	»	34
20) Χ χ	(Χ χ . . . ή χήνα)	»	36

* Τὸ πρῶτον μέρος ἐλήφθη ἐκ τοῦ τυχόντος τοῦ πρώτου βραβείου Ἀλφabetariou τοῦ κ. Ι. Κ. ΓΙΑΝΝΕΛΗ.

21)	Ρ ρ	(Ρ ρ . . . τὸ νερό) . . .	Σελ.	38
22)	ω	(ὠρολόγι)	»	40
23)	σ	(σ σ . . . σιγά)	»	41
24)	ς	(Ὁ παπᾶς)	»	42
25)	Σ	(Ὁ Σωτήρης)	»	44
26)	υ	(Σύκα)	»	45
27)	δ	(δέμα)	»	46
28)	Η η	(Ὁ Ἡλίας)	»	47
29)	Β β	(Β β . . . ὁ Βοριάς)	»	48
30)	Δ δ	(Ὁ Δῆμος)	»	50
31)	Ω ω	(Ὡρα καλή)	»	51
32)	ζ	(ζυμάρι)	»	52
33)	Ζ ζ	(Ὁ Ζήσης)	»	53
34)	Θ θ	(Θυμάρι)	»	54
35)	στ	(Ὁ Σταμάτης)	»	55
36)	Ψ ψ	(Ψάρια, ψάρια)	»	56
37)	φ	(φωτιά)	»	58
38)	Φ φ	(Ἡ κυρία Φανή)	»	60
39)	ξ	(ξύλα)	»	62
40)	Ξ ξ	(Ἡ κυρία Ξένη)	»	63
41)	Υ υ	(Ὑπερήφανος κόκκορας)	»	64
42)	ει	(Ἡ εἰκόνα)	»	66
43)	οι	(Ἡ οἰκογένεια)	»	68
44)	σχ, τρ	(Τὸ σχοινάκι)	»	70
45)	ου	(Μοῦ . . . ἡ ἀγελάδα)	»	72
46)	σπ, κτ, δρ	(Τὸ σπιτάκι)	»	74
47)	αι, σκ, θρ, γρ	(Ἡ αἶθουσα)	»	77
48)	ευ	(Ἡ θεία Εὐγενία)	»	80
49)	ευ	(Ἡ Εὐτυχία)	»	82
50)	αυ	(Αὐγὸ, αὐγὸ!)	»	84
51)	αυ	(Τὸ αὐτοκίνητο)	»	86
52)	χτ	(Καληνύκτα)	»	88
53)	πν	(Ξύπνησε παιδί)	»	90
54)	τσ	(Τσίου, τσίου)	»	91
55)	γν	(Παίζουν τὸ λύκο)	»	92
56)	μπ	(Τὸ μπαστούνι)	»	94

57)	ντ, φθ	(Ντίν - ντάν, ή καμπάνα) Σελ.	96
58)	σμ	('Η χιονισμένη αύλή)	» 99
59)	τζ, βλ	(Στό τζάκι)	» 102
60)	σγ, βγ	('Ο Σγουρός)	» 105
61)	σδ, πλ	('Ο βασιλικός)	» 108
62)	σβ	('Η σβούρα)	» 110
63)	ηυ	('Ο κόκκορας)	» 112
64)	γγ	(Τò φεγγάρι)	» 114
65)	γκ	('Ο γκιώνης)	» 116
66)	μπρ, στρ	(Στήν έξοχή)	» 118
67)	ντζ	('Η νεραντζούλα)	» 120
68)	αϊ	('Ο άϊτός)	» 122
69)	υι	('Η μυϊγα)	» 125
70)	ΥΧ	('Ο έλεγχος)	» 127
71)		*Αλφα - Βήτα	» 131
72)		Τά γράμματα	» 132

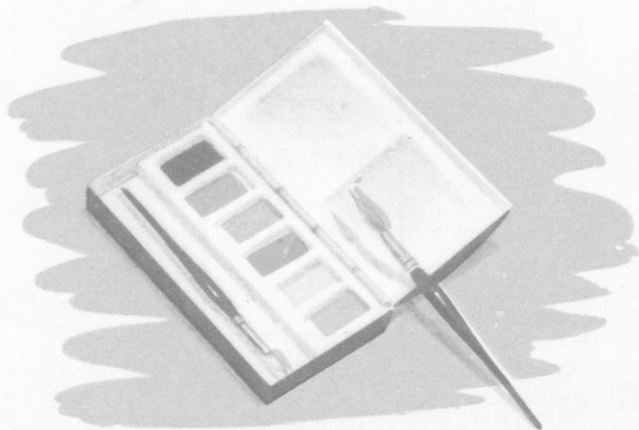
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ *

1)	Πρωινή προσευχή	Σελ.	137
2)	Στή βρύση	»	138
3)	Γύρω στό τραπέζι	»	139
4)	'Η κούκλα τής 'Ελλης	»	140
5)	Τά χελιδόνια	»	142
6)	Χελιδόνι μου γλυκό (<i>ποίημα δημοτικό</i>)	»	144
7)	'Ηλθε ή 'Ανοιξι	»	145
8)	'Η έορτή του Εύαγγελισμού	»	147
9)	Στή σημαία (<i>ποίημα 'Αδαμ. Μαντούδη</i>)	»	149
10)	Τά καταστήματα	»	150
11)	Στό δρόμο (<i>ποίημα</i>)	»	153

* Τò δεύτερον μέρος ελήφθη εκ του τυχόντος επίσης του πρώτου βραβείου 'Αλφαβηταρίου του κ. Γ. Κ. ΣΑΚΚΑ, πλήν των υπ' αριθ. 16, 17, 26, 29 και 35 κεφαλαίων, άτινα ελήφθησαν εκ του τυχόντος του δευτέρου βραβείου 'Αλφαβηταρίου του κ. Ι. ΣΥΚΩΚΗ.

12)	Ἡ ἐκκλησία	Σελ.	154
13)	Ἡ Λαμπρή	»	156
14)	Ἐπιστρέφουν στὸ σπίτι	»	158
15)	Πασχάλια (<i>ποίημα Α. Κατακουζηνοῦ</i>)	»	160
16)	Στὴν ἐξοχή	»	161
17)	Οἱ πεταλοῦδες	»	162
18)	Πρωτομαγιά (<i>ποίημα Ἰω. Σγκώκη</i>)	»	165
19)	Πηγαίνουν στὴ θάλασσα	»	166
20)	Στὴν ἀκροθαλασσιά	»	168
21)	Τὸ μεσημέρι	»	170
22)	Στὰ χωράφια	»	172
23)	Τὸ ψωμί	»	173
24)	Τὸ καλοκαίρι (<i>ποίημα Γ. Βιζηννοῦ</i>)	»	174
25)	Κάθε πρωὶ	»	175
26)	Ἡ αὐγούλα (<i>ποίημα</i>)	»	176
27)	Τὰ δῶρα τοῦ ἡλίου (<i>ποίημα δημοτικὸ</i>)	»	177
28)	Κάθε βράδυ	»	178
29)	Τὸ φεγγαράκι (<i>ποίημα Α. Κατακουζηνοῦ</i>)	»	179
30)	Στὸ κτῆμα τοῦ θείου	»	180
31)	Ἡ ἀγελάδα (<i>ποίημα Γ. Βιζηννοῦ</i>)	»	183
32)	Στὴν κορυφή τοῦ λόφου	»	184
33)	Ἕνα παραμῦθι	»	186
34)	Ὁ κόκκορας (<i>ποίημα Ζ. Παπαντωνίου</i>)	»	190
35)	Ἡ κολοκυθιά	»	191
36)	Φεύγουν ἀπὸ τὸ κτῆμα	»	196
37)	Στὸ σταθμὸ	»	198
38)	Οἱ ἐξετάσεις	»	200

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ
ΚΩΣΤΑ Π. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΑ', (IV) - ΑΝΤΙΤΥΠΑ 265.000 - ΣΥΜΒΑΣΙΣ 2183 / 12 - 2 - 72
ΕΚΤΥΠ. : Ι. ΔΙΚΑΙΟΣ - ΒΙΒΛ/ΣΙΑ : Π. ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ - ΚΛ. ΚΟΥΚΙΑΣ Ο.Ε.

4033

Τὰ αντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσήμον εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἄντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφημ. Κυβερν. 1946, Α' 108).

ΑΛΦΑΡΑ 228' 0

28-16 V.

(2)

024000018225

370

